நீயின்றி நானில்லை - முத்துலட்சுமி ராகவன்

நீயின்றி நானில்லை!

முத்துலட்சுமி ராகவன்

1

'இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ கோடி ஆண்களிலிருக்க இவனைப் போய் என் காதலித்துத் தொலைத்தேன்...' என்று ஒரு லட்சத்து பதினான்காம் முறையாக வருத்தப்பட்டு ஓய்ந்தாள் சாருலதா...

அவள் கண்களில் அவளையுமறியாமல் துளிர்த்துவிட்ட விழி நீரை உணர்ந்தவள். அவசரமாய் தன்னை யாரும் பார்த்துவிட்டார்களா என்று சுற்று முற்றும் பார்த்துக்கொண்டே விழிகளில் அரும்பியிருந்த கண்ணீர்த் துளிகளை கைக்குட்டையால் ஒற்றியெடுத்தாள்.

'நானா அழுகிறேன்... சே..' அவளுக்குத் தன்மீதே கோபம் வந்தது...

அழுகை என்றாலே பிடிக்காதவள். வேண்டாமென்று ஒன்றை விலக்கி வைத்துவிட்டால், இறுதி மூச்சுவரை அதைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காத வள். கடைசி வரை போராடாமல் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளாதவள். இன்று தோற்றுப்போன மனநிலையுடன் கண்கலங்கி உட்கார்ந் திருக்கிறாள்.

யாருக்காக..? தன் போக்கில் உலகை எதிர்கொள்ளும் முரட்டு சுபாவமுடைய... தீயைப் போல சுட்டுக் கொண்டிருக்கும் குணமுடைய ஒருவனுக்காக...

என்ன செய்வது.. சாருலதா அவனைக் காதலித்துத் தொலைத்து விட்டாளே...உலகோடு ஒட்டாத இயல்புடைய அவன்மேல் உயிரை வைத்துவிட்டாளோ...

'காதல் என்பது எவ்வளவு பெரிய தைரியசாலியையும், கோழை யாக்கிவிடும் தன்மையுடையது' என்பதைத் தாமதமாகப் புரிந்து கொண்டு தவித்தாள் சாருலதா...

'திரும்பி வர முடியாத ஒருவழிப் பாதையில் பயணித்துவிட்டோமோ' என்று பரிதவித்தாள். 'தன் புத்திசாலித்தனம் எங்கே தொலைந்து போனது' என்று தேடிப்பார்க்க இயலாமல், முட்டாளாகி மூலையில் சரிந்து அமர்ந்து முகம் மூடிக்கொண்டாள்...

இத்தனை துன்பத்தையும் அவளுக்கு அளித்த தனஞ்ஜெயன் தன் போக்கில் ஹோட்டலில் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“உனக்கும்... சாருலதாவிற்கும் எதுவும் மனஸ்தாபமா..?” அவன் எதிரில் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணன் வினவினான்.

“ஒருதாபமும் இல்லை... நீ முதலில் கொட்டிக்கொள்ளும் வேலையைக் கவனி...”

“உனக்கு ஒருதாபமும் இருக்காது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன்... நீ ஒரு அதிசய பிறவி... உன்னையும் ஒருத்தி மாய்ந்து... மாய்ந்து காதலிக்கிறாளே... அவளை ஏண்டா அழ வைக்கிறாய்..?”

“எனக்கு அப்படி ஒரு நேர்த்திக் கடன் இருக்குடா... போதுமா... நீ சாப்பிடத்தானே என்கூட வந்தாய்..? வந்த வேலையை மட்டும் பாரு... தேவையில்லாமல் என் பெர்ஸனல் மேட்டரில் மூக்கை நுழைக்காதே... எனக்கு அது பிடிக்காது...”

“உனக்கு எதுதாண்டா பிடிக்கும்? 'அட்லீஸ்ட் அந்தச் சாருலதாப் பெண்ணையாவது பிடித்திருக்கிறதே' என்று சந்தோசப்பட்டேன், இப்போது அதற்கும் வேட்டு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்...”

“அது ஏண்டா... அடுத்தவனின் அந்தரங்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ள அத்தனை பேரும் ஆளாய்ப் பறக்கறீங்க...?”

“நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக்கொள்... நான் இந்தச் சென்னையில் கால் பதித்த நாள் முதலாய்... ஆறு வருடங்களாய் உன்னுடன் ஒரே அபார்ட்மெண்டில் குடியிருக்கிறேன்... ஒரே ஆஃபீஸில் ஒன்றாக வேலை செய்கிறேன். என் சுக... துக்கத்தை வாடகையோடு உன்னுடன் ஷேர் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“ஒன் மினிட் கிருஷ்... நான் வாடகையை மட்டும்தான் இதுவரை உன்னுடன் ஷேர் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்... என் சுக... துக்கத்தை என்றைக்குமே மற்றவங்ககிட்ட ஷேர் பண்ணிக் கொண்டதில்லை...”

“டேய்... நான் உன் நண்பன் டா...”

“நான் மட்டும் உன்னை என் எதிரியின்னா சொன்னேன்..?”

“என்னைக்கூட ஏண்டா பிரித்துப் பார்க்கிறாய்...?”

“இந்த உலகத்தில் நான் தனியாகத்தான் பிறந்து வந்தேன்... தனியாகத்தான் போகப் போகிறேன்... இதில் ஊடே வரும் எதுவும் நிரந்தரமில்லை...”

“இடையில் வாழும் காலத்தில் இந்த உலகோடு இசைந்து

வாழ்ந்தால்தான் என்னடா..?”

“எனக்கு அவசியமில்லை..!”

“சாருலதாவைப் போன்ற ஒரு புத்திசாலிப் பெண் உன்னை உயிருக்குயிராய் காதலிக்கிறாள்... நீ அவளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் நினைத்துப் பாருடா தனா..”

“அவள் என்னைக் காதலித்தால்... அதற்காக... நான்.. நானாக இல்லாமல் மாற வேண்டுமா? என்னைக் காதலின்னு நான் அவளிடம்போய் கேட்டேனா..? அவளாக என்னைக் காதலித்தால்... அதற்கு நான் பொறுப்பாக முடியாது...?”

“இது ஒரு பேச்சாடா தனா..?”

“எனக்கு இப்படித்தான் பேச வரும்...”

“மாற்றிக்கொள்...”

“அது என்ன தேவைக்கு...?”

“உனக்காக இல்லாவிட்டாலும்... சாருலதாவிற்காகவாவது மாறு....”

“அவள் என்ன பெரிய இவளா..?”

“உன் காதலிடா...”

“இது என்னடா பெரிய துன்பமாக போய்விட்டது... சும்மா நொய் நொய்யென்று - சதா பேசிக் கொண்டேயிருக்கிறாள்... அதற்கு நான் பொறுமையாக 'ஊம்' வேறு போடவேண்டுமாம்...”

“அதிலென்னடா உனக்குக் கஷ்டம்?”

“என் கஷ்டம் உனக்கெப்படிப் புரியப் போகுது... ஒரு மனிதனுக்கு ஆயிரம் வேலை இருக்கும். அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு... இவள் வாயைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க முடியுமா...?”

தனஞ்ஜெயன் எரிச்சலுடன் கேட்கவும்.. கிருஷ்ணனுக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது.

“ஏண்டா... உலகத்தில் ஆயிரம் பிரச்சினைகள்... குற்றம்.. குறைகள் இருக்கு... உன் பிரச்னை இதுதானா...?”

“உனக்கென்னடா மச்சான்... ஈஸியாய் சொல்லிவிட்டாய்... என் தலைவேதனை எனக்குத்தான் தெரியும்... நான் பாட்டுக்கு ஜாலியாய் இருந்தேன்டா... மகராசி வந்தாள்... உன்னைக் காதலிக்கிறேன்டான்னு சொன்னாள்... எந்த நேரத்தில் அவள் காதலைச் சொன்னாளோ... அந்த நொடியிலிருந்து என் சுதந்திரம் போய்விட்டது...”

“இப்படி ஒரு சிறையில் மாட்ட முடியவில்லையேன்னு எனக்கு ஏக்கமாய்

இருக்கு.. உனக்கு இந்த கொடுமையாய் இருக்கு... எல்லாம் நேரம்டா..."

"என்.. இவ்வளவு சொல்கிறவன்.. நீ போய் அவளைக் காதலிக்க வேண்டியதுதானே..."

"சொன்னேனே... என் காதலை அவளிடம் சொன்னேனே... அவள் சிரித்துக் கொண்டே மறந்து விட்டாளே..."

தனஞ்ஜெயனின் மனதில் தென்றலடித்தது... அவனுக்கும் அது தெரியும்.. யாருக்கும் வளைந்து கொடுக்காமல்.. நிமிர்ந்த நடையும், நேர் கொண்ட பார்வையுமாக இருக்கும் சாருலதா.. தன்னிடம் மட்டும்தான் பணிகிறாள் என்பது...

ஆனால்... அதையும் மீறி அவர்கள் இருவருக்கும் இடையே சமீப காலமாய் அடிக்கடி வாக்குவாதங்கள் தோன்றிக்கொண்டிருந்தன... அவைகளுக்கும் கடலாய் சிலசமயம் அவள் கொந்தளித்தாள்... சில சமயம் அவன் அவளைத் தூக்கியெறிந்தான்...

எல்லா சமயங்களிலும், அவள் உடைந்து விடாமல் நிலைத்து நிற்க.. சாருலதா மனம் உடைந்தாள்.. தன் திடம் குலைந்து சரிந்தாள்...

அவள் படும் வேதனையைத் தனஞ்ஜெயன் புரிந்து கொண்டானோ.. இல்லையோ.. கிருஷ்ணன் புரிந்து கொண்டான். அவள் மேல் மனதிற்குள் இரக்கம் சுரக்க.. அவள் சார்பாய் தனஞ்ஜெயனிடம் பரிந்து பேசினான்.

யாருக்கும் கட்டுப்படாத இயல்புடைய தனஞ்ஜெயன்... சில சமயம் அவனுக்குப் பதில் சொல்வான்.. சிலசமயம்... 'நீ யார் என் விசயத்தில் தலையிட..' என்று மூக்கை உடைப்பான்.

சாருலதாவின் சோர்ந்த முகத்தை தன் நினைவில் கொண்டுவந்து நிறுத்தி.. தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு, கிருஷ்ணன்.. விடாமல் தன் முயற்சியைத் தொடர்வான்...

அன்றும் அது போலத்தான்... தொடர்ந்து ஒரு வாரமாக தனஞ்ஜெயன்.. சாருலதாவிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசாமல் போர் முரசு கொட்டிவிட.. சாருலதா அதிகமாக மனம் உடைந்தாள்... அவளது கண்ணீர் முகத்தைக் காணச் சகிக்காமல் கிருஷ்ணன், தனஞ்ஜெயனிடம் பேச ஆரம்பித்திருந்தான்...

"அவள் என்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பதற்காக நான் அவளுடைய அடிமை போல அவள் என்னை ட்ரீட் பண்ணக்கூடாதுடா கிருஷ்...."

"எனக்கு என்னவோ வேறு மாதிரி தோன்றுகிறது..."

"எப்படி...?"

"அவள் உன்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பதற்காக நீ அவளை உன்அடிமையாக நினைக்கிறாய்..."

"உளறாதே..."

"இதுதான் உண்மை... உன் மனச்சாட்சியைக் கேட்டுப்பார்... நான் சொல்வதுதான் உண்மையென்று அது சொல்லும்."

"அவள் என்னைக் கார்னர் பண்ணுவது சரியா..?"

"எதை வைத்து நீ இப்படிச் சொல்கிறாய்..? தனா! உனக்கே தெரியும்... அவள் புத்திசாலி... அதிகம் யோசிப்பவள்... அவளுக்குப் பிடிக்காத எதையும் கோடி ரூபாய் கொடுத்தாலும் செய்ய மாட்டாள்... யாருக்கும் பணியாதவள்... உன் அன்பிற்குப் பணிகிறாள்... அதை நீ எளிதாய் எடை போடாதே..."

"நீ அவளைப் பற்றி அதிகம் பேசுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை..."

"பொறாமை...? ம்ம்... இது காதலில் இருக்க வேண்டிய ஒன்று. தனா... உன்னைவிட நான் வசதியானவன். அவள் மட்டும் என் காதலை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால்... ஒரு மகாராணிபோல் அவளை வாழ வைத்திருப்பேன். ஆனால்... அவள் என்னைப் புறக்கணித்தாள். உன்னை விரும்பினாள். நீ அவளை உன் காலடியில் பட்டத் துசியாக நினைக்கிறாய். இது சரியில்லை. அவ்வளவுதான் நான் சொல்லுவேன்..."

"ஏன்டா... ஞாயிற்றுக் கிழமைகூட மனிதனை நிம்மதியாக இருக்க விடமாட்டியா..? மற்ற நாள்களில் அவள் என் உயிரை எடுக்கிறாள்... ஞாயிற்றுக்கிழமையில்... நீ என் உயிரை எடுக்கிறாய். நீங்கள் இரண்டு பேரும் ஒரு முடிவோடுதான் இருக்கிறீங்களா..?"

தனஞ்ஜெயன் கோபத்துடன் பாதிச் சாப்பாட்டில் எழுந்து கொள்ளப் போனான்... அவன் கை பிடித்து அமர வைத்தான் கிருஷ்ணன்.

"என் மேலிருக்கும் கோபத்தை என்மீது காண்பி... சாப்பாட்டின் மேல் காண்பிக்காதே... இந்தச் சாப்பாட்டிற்காகத்தான் நாம் இத்தனை பாடுபடுகிறோம்... சாப்பிடு..."

"தெரியுதில்லையா.... நாள் முழுவதும் உழைக்கிற மனுசனை ஒரு வாய் சாப்பிடக்கூட விடாமல் அவள் வந்து உயிரை எடுத்தால் எனக்கு கோவம் வருமா... வராதா...?"

"ஓ... லன்ச் டயத்தில் சாருலதா உன்னிடம் பேச வந்தாளா..?"

"ஆமாம்... 'சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்... அப்புறமாய் வா... பேசலா'மென்று சொன்னால்... முகத்தை முழுநீளத்திற்கு தூக்கி வைத்துக் கொள்கிறாள்... மனுசனுக்கு எப்படி இருக்கும்?"

"அவள் சாப்பிட்டுவிட்டாளான்னு கேட்டியா...?"

"அதெல்லாம் கேட்டுக் கொள்ளாமல்தான் என்னிடம் பேச வந்தாள்... இன்னும் சாப்பிடலை... என்னையும் சாப்பிட விடமாட்டாள்..."

"அவள் சாப்பிடாமல் உன்னிடம் பேச ஓடி வந்திருக்கிறாள். அது புரியாமல் நீ அவளைத் திட்டியிருக்கிறாய்... இதில் கோபம் வராதான்னு கேள்வி வேறு கேட்கிறாய் கவனி... தனா... இதற்கு எனக்குக் கோபம் வராது... உனக்குத்தான் வரும்..."

"நீ நினைப்பது போல் ஆட என்னால் முடியாது..."

"எப்படியோ போ... ஒன்றை மட்டும் சொல்கிறேன் கேட்டுக்கொள். சாருலதா பெண் சிங்கம். யாருக்கும் கட்டுப்படாத அந்தச் சிங்கத்தை கட்டுப்படுத்தும் சிங்மாஸ்டர் நீ ஒருவன்தான்... உன் கையிலிருக்கும் 'காதல்' என்ற சாட்டைக்கு அவள் அடிபணிகிறாள்... அதை நீ அவளது பலவீனமாய் நினைத்து விடாதே..."

கிருஷ்ணன் சொன்ன வார்த்தைகளில் பொதிந்திருந்த உண்மையை அறியாதவனல்ல தனஞ்ஜெயன்... அவன் அதை நன்கு அறிவான்.

2

சாருலதா புத்திசாலிப் பெண் என்று அனைவராலும் அறியப்பட்டவள்... அந்த அலுவலகத்தில் அவளுக்கென்று ஒரு தனி மரியாதை இருந்தது... அபத்தமான எதையும் சிறு புன்னகையுடன் உடனே அடையாளம் கண்டுகொள்வாள் தான். இனம் கண்டுகொண்டதை சம்பந்தப்பட்டவர்க்கு உடனே உணர்த்தியும் விடுவாள்...

"இது அதிகப்படியான வார்த்தை டேனியல்... இதை அவாய்ட் பண்ணிவிட்டு வேலையை மட்டும் பார்க்க டிரை பண்ணுங்களேன்..."

இதுதான் சாருலதா... கடுமையான வார்த்தைப் பிரயோகம் இல்லாமலேயே கடுமை காட்ட அவளுக்குத் தெரியும். ஒரு சிறு பார்வைகூட அவளை எளிதாகப் பார்த்துவிட முடியாது. கூர்மையான நேர்பார்வையோடு... விழிகளோடு விழிபார்ப்பாள்... எதிரே நிற்பவன் பதறிப் போய் தன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்ளும்வரை... சாருலதா தன் பார்வையை விலக்கிக் கொள்ளவே மாட்டாள்...

கிருஷ்ணனுக்கு சாருலதாவை மிகவும் பிடிக்கும்... 'அவள் வேலையில் சேர்ந்திருந்த இந்த இரண்டு ஆண்டுகளாகத்தான் ஆஃபீசே

பூஞ்சோலையாகக் கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது' என்று அடிக்கடி தனஞ்ஜெயனிடம் சொல்லுவான் அவன்...

"எனக்கு ஒன்றும் அப்படித் தோன்றவில்லையே... ஆறு வருடமாய் பார்க்கும் அதே ஆஃபீஸ்தான் என் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது... இதைப் போய் பூஞ்சோலைன்னு எந்த மடையனாவது சொல்வானா?"

"இந்த மடையன் சொல்வான்..."

"உனக்கு மறை கழண்டு விட்டதுன்னு நான் சொல்லுவேன்..."

"நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்... அவள் பேச்சும்... பார்வையும்... சிரிப்பும்... ச்ச்...ச்ச்...ச்ச்...."

"ஏண்டா இப்போது ரோட்டில் போகும் நாயைக் கூப்பிடுகிறாய்...?"

தனஞ்ஜெயன் எரிச்சலுடன் வாசல் பக்கம் எட்டிப் பார்க்க... காதல் கற்பனைக் குதிரையின் வேகம் தடைபட்டவனாய் அவனைவிட அதிக எரிச்சல்பட்டான் கிருஷ்ணன்...

"மனுசனாடா நீ... ஒரு மனிதன் ரசித்து 'ச்ச்..ச்ச்...' சொல்லுவதற்கும்... நாயைக் கூப்பிடுவதற்கும் வித்தியாசமே தெரியாதா உனக்கு...?"

"என்ன வித்தியாசம்...? பெரிய வெங்காய வித்தியாசம்... இரண்டுக்குமே 'ச்ச்...ச்ச்' போட்டால் நான் எந்த 'ச்ச்'ன்னு கண்டேன்... எனக்கு எல்லாமும் ஒன்றுதான்..."

"உன்னிடம் போய் நான் என் காதலைப் பற்றிச் சொல்ல வந்தேன் பார்... என் புத்தியைச் சொல்ல வேண்டும்.."

"இல்லாத ஒன்றைப் பற்றி நீயெல்லாம் பேசக்கூடாது... மனுசனை நிம்மதியாய் தூங்கவிடு... சும்மா காதோரம் தொணதொணன்னு பேசிகிட்டே இருந்தே... மகனே... கல்லைத் தூக்கிப் போட்டு உன் கதையை முடித்துவிடுவேன்..."

கிருஷ்ணன், சாருலதாவைப் பற்றி தனஞ்ஜெயனிடம் புலம்பிய போதெல்லாம்... தன்னை நிம்மதியாய் வேலை பார்க்க விடாமல் தொந்தரவு செய்கிறானென்றுதான் தனஞ்ஜெயன் கோபப் பட்டிருக்கிறானே தவிர... கனவில்கூட சாருலதாவைப் பற்றி அவன் யோசிச்சதில்லை... கல்லையும்... மண்ணையும் பார்ப்பது போல் அவளிடமும் ஒரு பார்வையை வீசிவிட்டு அவன் போக்கில் போய் விடுவான்.

கிருஷ்ணனின் காதல் முற்றிப் போய் தூக்கத்தில் பினாத்துகிற அளவிற்கு வந்தபோது... தனஞ்ஜெயன் அவன் மேல் எரிந்து விழுந்தான்.

"இந்த எழவெடுத்த காதலை அவள் கிட்ட சொல்லித் தொலைக்க

வேண்டியதுதானேடா... நீயும் தூங்காமல் என்னையும் தூங்கவிடாம
சோதனை பண்ணி, என் உயிரை ஏண்டா எடுத்துத் தொலைக்கிறாய்..?"

"தினமும் அவளிடம் சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன் டா..."

"இது என்னவோ பழைய சினிமாப்பட டைட்டில் போல இருக்கே..."

"நீ வேறு ஏண்டா... நேரம் காலம் தெரியாமல் எக்குத்தப்பாய் கேள்
கேட்டு வைக்கிறாய்..?"

"சரிவிடு... சொல்ல நினைத்தவன்... சொல்லித் தொலைக்
வேண்டியதுதானே..."

"எப்படிடா சொல்வது..?"

இப்படிக் கேட்டவனை விநோதப் பிறவியைப் பார்ப்பதுபோ
விசித்திரமாகப் பார்த்தான் தனஞ்ஜெயன்...

'இவனுக்கு என்ன ஆகிவிட்டது...' என்று அவனுக்கு ஒரே கவலையா
போய் விட்டது.

"ஏண்டா... வாயாலதான் சொல்லவேண்டும்... இவ்வளவு நேரமும் உ
திருவாயை மூடாமல் என்னிடம் கதை அளந்தாயில்லையா... அந்த
கதையைப் போய் அப்படியே அவளிடம் அளக்கவேண்டும்..."

"நேற்றுக்கூட அப்படித்தாண்டா நினைத்தேன்..."

"நினைத்ததை முடித்திருக்க வேண்டியதுதானே..?"

"இல்லைடா மச்சான்... ரெட்ரோஸை கையில் கொடுத்து என் காதலை
சொல்லணும்னு ரொம்ப நாளாய் ஒரு நினைவு..."

"இது வேறா.... ம்ஹூம்... எங்கேயிருந்துடா இப்படி அபத்தம
யோசிப்பீங்க... ரெட்ரோஸ் காதலின் அடையாளமா? நான் அ
'டேஞ்ஜரஸ் சிக்னல்'ன்னு இல்ல நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.."

"காதலின் மகத்துவம் தெரியாமல் பேசாதே.."

"ஓகே... நான் பேசவில்லை... நீதான் பேசேன்..."

"ரெட்ரோஸும் வாங்கிக் கொண்டு போனேன்டா..."

"அப்புறம் ஏண்டா சொல்லவில்லை..?"

"வாங்கும்போது நல்லாத்தாண்டா இருந்தது..."

"எதுடா..?"

"அந்த ரெட்ரோஸ்தான்..."

"உன்னை... அப்புறம் என்னதாண்டா ஆனது?"

"அவகிட்டப் போய் ரோஸை எடுத்தால் காம்பு மட்டும்தான் கையி
வருது..."

"பூவோட இதழ்கள் எங்கே போச்சு..?"

"உதிர்ந்து போச்சு..."

"ஹா...ஹா... நீ இந்த ஜென்மத்தில் உன் காதலை அவகிட்ட சொல்லமாட்ட... ஹா.. ஹா..."

"சிரிக்காதேடா மச்சான்..."

"ஏன்... நான் சிரித்தால் உனக்குப் பிடிக்காதா... அவள் சிரித்தால்தான் உனக்குப் பிடிக்குமா?"

"ஹைய்யோ... சொல்லவே மறந்து விட்டேன் தனா... முந்தாநாள் பக்கத்து சீட் கலா ஏதோ ஜோக் சொன்னாள்ன்னு அவள் சிரித்தாள் பாரு... அன்றைக்கு பூராவும் எனக்கு ஜில்லுன்னு இருந்துச்சுடா.."

"அடைமழை விடாமல் பெய்தால் உனக்கு மட்டுமா ஜில்லுன்னு இருக்கும்..? ஊருக்கே ஜில்லுன்னு தான் இருக்கும்..."

தனஞ்ஜெயனின் கிண்டலைக் கவனிக்காமல் கிருஷ்ணன் தன் டைரியில் ஒரு பேப்பரைக் கிழித்து வைத்துக் கொண்டு... விட்டத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு... பேனாவால் தாடையில் ஒரு தட்டு தட்டுவதும்... பின் அவசரமாய்க் குனிந்து எழுதுவதுமாக இருந்தான்.

'இவன் என்ன செய்கிறான்...?' தனஞ்ஜெயன் யோசனையுடன் அவன் அருகே போய் பேப்பரைப் பார்த்தான்.

'வானில் ஒரு வெண்ணிலா...
மண்ணில் ஒரு பெண்நிலா...
அது வேறு யாருமல்ல...
நீயேதான்...' என்று எழுதியிருந்தது.

"என்னடா இது..?"

"பார்த்தால் தெரியவில்லை. க..வி..தை... கவிதை...."

"கவிதையா..?"

விளக்கெண்ணெய் குடித்துவிட்டவனைப் போல, முகத்தை அஷ்ட கோணலாக வைத்துக் கொண்டு தனஞ்ஜெயன் கேட்டான். அதைக் கவனிக்காமல்... வைரமுத்து போல முகத்தைப் பெருமையாக வைத்துக் கொண்டு, கிருஷ்ணன் பதில் சொன்னான்...

"கவிதைதான்.. எப்படி... நல்லாயிருக்கா..?"

"உனக்கு எதற்குடா இந்த வேண்டாத வேலை..?"

"சாருலதாவிற்கு கவிதை பிடிக்கும்டா..."

"அடக் கண்றாவியே..."

"அவள் நல்லாக் கவிதை எழுதுவாள் தெரியுமா?"

"அதைத் தெரிந்துகொண்டு நான் என்ன பண்ணப் போகிறேன்?"

"அதனால்தான் அவளைக் கவிதையிலேயே கவர் பண்ணலாமுன்னு, நானும் இந்தக் கவிதையை எழுதினேன். படிக்கிறேன்... கேட்கிறாயா...?"

"நீ இப்போது என்னிடம் அடிவாங்கத்தான் போகிறாய்... நம் ஆறு வருட ஃப்ரெண்ட்ஷிப்... உன் அரைகுறை கவிதையால் பிய்ந்து போக வேண்டுமா...? நீயே ஒரு முடிவிற்கு வா..."

அந்த அபார்ட்மெண்டில் தனஞ்ஜெயன்தான் முதலில் அட்வான்ஸ் கொடுத்து குடி வந்திருந்தான். ரொம்பவும் கெஞ்சிக் கேட்டு... கிருஷ்ணன் அவனுடன் தங்க வந்தான்... இப்போது அவன் வெளியே போவென்று சொல்லி விட்டால்... இவ்வளவு வசதியோடு வேறு ஒரு அபார்ட்மெண்ட் கிடைப்பது சென்னையில் கஷ்டமான விசயம் என்பதால்... தன் கவிதை சொல்லும் ஆசையை உடனடியாக கைவிட்டான் கிருஷ்ணன்.

ஆனால் 'விடியவிடியத் தூங்காமல் விளக்கை எரிய விட்டுக் கொண்டு கவிதை எழுதுகிறேன் பேர்வழியென்று' சுற்றிலும் காகிதப் பந்துகளை சுருட்டி வீசிக்கொண்டு... கிருஷ்ணன் பண்ணிய அலம்பல் தாங்காதவனாய், தனஞ்ஜெயன் மறுநாள் மதிய உணவு நேரத்தின் போது சாருலதாவின் இருக்கைக்குச் சென்று... அவள் எதிரே அமர்ந்தான்... அவள் ஆச்சரியமாய் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்... அவள் பார்வையில் கேள்வி இருந்தது.

"இங்கே பாருங்க... மிஸ் சாருலதா..."

"பார்த்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன் மிஸ்டர் தனஞ்ஜெயன்..."

"உங்களால் எனக்கு ராத்தூக்கம் போய்விட்டது..."

சாருலதாவிற்கு தூக்கி வாரிப்போட்டது...

'இவன் என்ன இப்படி வந்து நேரடியாய் பேசுகிறான்... இவன் இப்படியெல்லாம் பெண்களிடம் வழியும் ரகம் இல்லையே...'

"என்னங்க... நான் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறேன்... நீங்க பதில் பேசாமல் என் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறீங்க... என் முகத்தில் அப்படி என்னதான் இருக்கு...?"

அவன் எரிச்சலுடன் கேட்ட விதத்தில்... அவளுக்கு அவனது முகத்தைப் பார்க்கத் தோன்றிவிட்டது... காந்தம் போன்ற அவனுடைய கண்களை நேருக்கு நேராய் பார்த்தவளின் உடலில் ஓர் அதிர்வு ஏற்பட்டது... மின்சாரம் பாய்ந்ததைப் போன்ற புதுவகையான ஒரு உணர்வை அவள்

அனுபவித்தாள்... அவனது ஊடுருவும் பார்வையை எதிர்கொள்ள இயலாமல் முதன் முறையாக அவள் விழிதாழ்த்தினாள்.

'என்னடா இது..? நான் கிருஷ்ணனுடைய காதலைச் சொல்ல வந்தால்... இவள் என்னை இப்படி ஒரு பார்வை பார்க்கிறாள்...'

தனஞ்ஜெயன் தாடையைத் தடவிக்கொண்டான்... எதிரில் அமர்ந்திருக்கும் பெண்... ஏதோ வகையில் அவனைப் பாதிப்பதை அவனால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது...

'சேச்சே... இவள் கிருஷ்ணனின் காதலி..!'

தனக்குள் உருப் போட்டுக்கொண்டே... தனஞ்ஜெயன் அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க... அதே நேரம் அவளும் அவனைப் பார்த்தாள்.

3

சொல்லாலே சுட்டவனே...
நீயின்றி நானில்லை...

தனஞ்ஜெயன் நட்பை ஆராதிக்கிறானோ - இல்லையோ... அவமரியாதை செய்ய மாட்டான்... கிருஷ்ணன் சாருலதாவின் மீது பைத்தியமாக இருப்பதை அவளிடம் சொல்லத்தான் அவன் வந்தான். ஆனால், வந்த இடத்தில் சாருலதாவின் புது விதமான பார்வையைச் சந்தித்ததும் அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை.

'அடக் கஷ்டகாலமே... பட்சி இப்படி என்னைப் பருகுவது போல் பார்த்து வைத்தால் நான் கிருஷ்ணனுடைய காதலைச் சொல்வது எப்படி..? இவளுக்கு கொஞ்சமாவது நியாய... அநியாயம் தெரிகிறதா... அவன்தான் இவள் நடந்து வரும் பாதையில் பூப்போட்டுக் கொண்டு இருக்கிறானே... இந்தப் பார்வையை அவன் பக்கம் வீசினால், அவன் பிழைத்துக் கொள்வான்... அதை விட்டுவிட்டு... என்னைப்போய்.. மொச்சைக் கொட்டை கண்ணை விரித்துக் கொண்டு பார்க்காவிட்டால்தான் என்ன..!'

அவன் எச்சரிக்கையுடன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்ளவும்... சாருலதாவும் பார்வையைத் தழைத்துக் கொண்டாள்...

'எழுந்து போய் விடலாமா...' என்று யோசித்த தனஞ்ஜெயன் உடனடியாக அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டான்...

வந்த வேலையை முடிக்காமல் ஒரு பெண்ணின் கண்ணிற்கு பயந்து -

அவன் எழுந்து போவதா..? முன்வைத்த காலை பின்வைக்காத தனஞ்ஜெயன் - ஒரு பெண்ணின் பார்வைக்கு அஞ்சி புறமுதுகு காட்டுவதா..?"

'ம்ஹூம்... இன்றைக்கு இவளிடம் கிருஷ்ணனின் காதலைச் சொல்லாமல் போகக்கூடாது...' தனஞ்ஜெயன் தனக்குள் உறுதியை வரவழைத்துக் கொண்டு, அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்...

"நான் சொல்ல வந்தது முக்கியமான விசயம் சாருலதா..."

"ஆமாம்... ராத்தூக்கம் கெடுவது முக்கியமான விசயம்தான்."

'இவள் என்ன... என்னைக் கிண்டல் செய்கிறாளா...?' அவனுக்கு சுர்ரென்று கோபம் வந்தது...

அவளுடைய பார்வையால் இளகியிருந்த அவனது சுபாவம் பழையபடி இரும்பு நிலைக்கு மாறியது...

"விடிய... விடியத் தூங்காமல் விழித்திருந்தால் அது உடலையும் பாதிக்கும்... மனதையும் பாதிக்கும் என்பது ஐந்தறிவு உள்ள விலங்குகளுக்கும் தெரியும்... ஆறறிவு உள்ள உங்களுக்கு நிச்சயம் தெரியாமல் இருக்காது..."

சாருலதாவின் கண்கள் அவன் சொல்வதில் இருந்த கேலியைப் புரிந்து கொண்டு மின்னின... இப்படி ஒரு அறிவார்ந்த நையாண்டிப் பேச்சு அவனிடம் இருப்பதை - அவன் அந்த அலுவலகத்தில் வந்து சேர்ந்த நாள் முதலாய் கவனித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறாள்... இன்றுதான் முதன்முதலாக நேரடியாக அவன் அவளிடமே தன் நையாண்டிப் பேச்சை பிரயோகிப்பதைக் கேட்கிறாள்.

"ஸோ... இப்போது நான் தெரியாதுன்னு உங்களுக்குப் பதில் சொன்னால் எனக்கு ஆறறிவு இல்லையென்று அர்த்தமாகிவிடும். இல்லையா மிஸ்டர் தனஞ்ஜெயன்..?"

'இவள் புத்திசாலி...' தனஞ்ஜெயனின் இதழ்கள் வளைந்து சிறு குறுநகையை வெளியிட்டன.

'பெண்களில் புத்திசாலிகள் கிடையாது' என்பது அவனது அபிப்ராயம். அதை நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்த - அந்த அலுவலகத்தில் பணிபுரிந்த பெண்கள் குலம்... அவனோடு அவசியமாகக்கூட பேச்சு வைத்துக் கொள்வதில்லை...

"புரிந்து கொண்டுவிட்டிங்களே... பரவாயில்லை. உங்கள் மண்டையிலும் கொஞ்சம் மசாலா இருக்கத்தான் செய்கிறது.."

'எவ்வளவு தைரியமிருந்தால்' தேடி வந்து, முன்னால் அமர்ந்து - அவனாக பேச்சை வளர்த்துக்கொண்டு, அவளை மட்டம் தட்டுவான்' என்று கோபம் வருவதற்குப் பதிலாக அவனது அந்த தைரியத்தை ரசித்து... அவன் மேல் ஓர் ஆர்வம்தான் சாருலதாவிற்கு வந்து தொலைத்தது...

அவள் கண்களில் சிரிப்போடு அவனைப் பார்த்தாள்.... "தன்னைப் போல் பிறரையும் நினைன்னு ஏசு சொல்லிவிட்டார் என்பதற்காக... உங்களைப் போல் என்னையும் நினைத்துவிட்டால் எப்படி..? என் மண்டையில் மசாலா இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆமாம்... உங்கள் மண்டையில் என்ன இருக்கிறது..? களிமண்ணா... இல்லை செம்மண்ணா...?"

'இதைப்பாருடா... பட்ஷி இந்தப் போடு போடுவதை...' தனஞ்ஜெயன் உண்மையிலேயே அவளை உற்றுப் பார்த்து வைத்தான்.

அவன் பார்த்தப் பார்வையில் சாருலதா முகம் சிவந்தாள்... அந்த முகச் சிவப்பை கண்டவனின் மனதில் கிருஷ்ணனின் முகம் வந்து தொலைக்க... அவன் அதைக் கண்டும் காணாதவன் போல் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்...

"ஏன் மேடம்.. வீடு... கீடு கட்டிக் கொண்டிருக்கிறீங்களா...?"

"எதற்குக் கேட்கறீங்க..?"

"என் தலையில் இருக்கும் மண்ணின் மேல் இத்தனை ஆர்வமாய் இருக்கீங்களே அதனால் கேட்டேன்..."

"நீங்கள் மசாலாவின் மேல் அவ்வளவு ஆர்வமாக இருக்கும் போது... நான் மண்ணின் மேல் ஆர்வமாய் இருக்கக்கூடாதா?"

"பதிலுக்குப் பதில்.... ம்ம்..?"

"யெஸ்..."

"இந்தப் புத்திசாலித்தனத்தை மற்றவங்க மனசைப் புரிந்துகொள்வதில் கொஞ்சம் காட்டினால்தான் என்ன..?"

"யார் மனசை நான் புரிந்து கொள்ளணும்னு நீங்க எதிர்பார்க்கறீங்க...? உங்கள் மனசையா..?"

சாருலதா நேரடியாய் கேட்க... தனஞ்ஜெயனுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது...

"பொறுங்கம்மா... அவசரப்பட்டு வார்த்தையைச் சிதறவிடாதீங்க. அப்புறம் அதை அள்ள முடியாது.."

"அட... நீங்கள்கூட இப்படியெல்லாம் பேசுவீங்களா..?"

"என்னம்மா செய்வது? பேச வேண்டிய நேரம் வந்தால் பேசித்தானே

ஆகவேண்டும்..?''

''இது அந்த மாதிரியான நேரம் போல...?''

''ஆமாம்...''

''ஓகே... நீங்கள் பேசவந்ததைப் பேசுங்கள்...''

அவள் அனுமதி வழங்குபவள் போல் முகத்தை கித்தாய்ப்பாய் வைத்துக் கொண்டு சொல்லவும்... தனஞ்ஜெயனுக்கு பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

'இவளுக்கு இருக்கிற திமிரைப் பார்... எனக்கு இவள் பெர்மிசன் கொடுக்கிறாளா? எல்லாம் இந்தக் கிருஷ்ணனைச் சொல்ல வேண்டும்... அவன் புலம்பும் புலம்பலைத் தாங்க முடியாமல் அல்லவா - இவளிடம் வந்து பேசித் தொலைக்க வேண்டியிருக்கிறது...'

அவன் அவளை முறைத்துக் கொண்டே பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.. சாருலதாவிற்கு அவனது அந்தக் கோபப் பார்வை மிகவும் பிடித்திருந்தது. 'அவள் அதை ரசித்துப் பார்க்க ஆரம்பிக்க... தனஞ்ஜெயனுக்குச் சொல்ல வந்ததை எப்படிச் சொல்ல?' என்று ஒரே யோசனையாகப் போய்விட்டது...

'என்னை இப்படிப் பார்க்காதேன்னு நேரடியாய் சொல்லி விடலாமா...' என்று யோசித்தவன்...' நான் எப்படிப் பார்த்தேன் என்று அவள் கேட்டு வைத்தால்... என்ன பதிலைச் சொல்வது...! என்ற நினைவில் அவசரமாய் அந்த யோசனையை அழித்தான்.

''என் மனதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டு ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை மிஸ் சாருலதா...''

''அதை நீங்களாக முடிவு பண்ணினால் எப்படி மிஸ்டர் தனஞ்ஞ்ஜெயன்...''

அவன் வேண்டுமென்றே... 'ரு' போட்டு அவள் பெயரை நீட்டி முழக்க... அவள் பதிலுக்கு... 'ஞ்' ல் அழுத்தம் கொடுத்து அவன் பெயரை அழுத்தமாக உச்சரித்து.. தன்னை யாரென்று மீண்டும் அவனுக்கு நிருபித்தாள்.

அவளுடன் பேசுவது இவ்வளவு சுவாரஸ்யமாய் இருக்கக்கூடும் என்பதை அன்றுவரை அறியாத தனஞ்ஜெயன், அவளது பேச்சினால் வசீகரிக்கப்பட்டான்.

அவன் இதழ்களில் இப்போது வெளிப்படையாய், அவளது பேச்சை ரசிக்கும் சிரிப்பு உதயமாக... சாருலதா ஆர்வமாய் அவனது அந்தச் சிரிப்பை ரசித்துப் பார்த்தாள்.

''என்ன அப்படிப் பார்க்கறீங்க... இந்த சிடுமூஞ்சிக்குக்கூட இப்படி சிரிக்கத் தெரியுமான்னு நினைத்துப் பார்க்கறீங்களா...?''

''அட... எப்படிங்க... நான் மனதில் நினைத்ததை கரெக்டாய் கண்டு பிடித்தீங்க...''

''இதற்குப் போய் வெத்தலையில் மைதடவி ஜோசியமா பார்த்து விட்டு வரணும்..? உங்களை மாதிரிப் பெண்கள் இப்படித்தானே நினைப்பீங்க...''

''என்னை மாதிரிப் பெண்கள், இப்படித்தான் நினைப்போமென்று, என்ன கணக்கில் நீங்கள் உறுதியாகச் சொல்லுறீங்க?''

''உங்களிடம் சிரித்துப் பேசினால் 'வழிசல் பேர்வழி'ன்னு பட்டம் கட்டுவீங்க... சிரிக்காமல் பேசினால் 'சிடுமூஞ்சி'ன்னு பெயர் வைப்பீங்க...''

அவனது மிகச் சரியான மதிப்பீட்டைக் கண்டு சாருலதாவிற்கு சிரிப்புடன் ஆச்சரியமும் சேர்ந்து வந்தது.

'இவன் எப்படி பெண்களின் பேச்சினது போக்கைச் சரியாக கணித்து வைத்திருக்கிறான்...'

அவன் சொல்வது உண்மையென்று அவளது மனச்சாட்சி எச்சரித்ததால் சாருலதா புன்னகையுடன் பதில் கூறாமல் அவனையே பார்த்தாள்.

''என்ன... பதிலைக் காணோம்...''

''உண்மையைச் சொன்னால் எப்படிப் பதில் சொல்வது?''

தனஞ்ஜெயன் அவளைச் சட்டென்று நிமிர்ந்து பார்த்தான்... உள்ளதை உள்ளபடி ஒப்புக்கொண்டு வெளிப்படையாய் பேசும் பெண்ணொருத்தியை, முதன் முதலாய் கண்டுவிட்ட உணர்வு அவனது பார்வையில் தெரிந்தது.

''ஆச்சரியம்தான்...''

''என்ன ஆச்சரியத்தைக் கண்டுவிட்டிங்க...?''

''உள்ளதை உள்ளபடி ஒரு பெண் ஒப்புக் கொள்வது ஆச்சரியம்தான்...''

''இதில் ஆச்சரியப்பட எதுவுமே இல்லை தனஞ்ஜெயன்... பெண்கள் உள்ளதை உள்ளபடி ஒப்புக் கொள்பவர்கள்... அந்த மனோதைரியம் எங்களிடம் உண்டு... மனதை மறைத்துப் பேசுவது ஆண்களுக்குத்தான் கை வந்த கலை...''

''இதைப்பாருடா... இப்படி ஒரு வியாக்கினத்தை இப்போதுதான் நான் கேட்கிறேன்... 'கடலின் ஆழத்தைக் கண்டுபிடித்து விடலாம்... பெண்களின் மன ஆழத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட முடியாது'ன்னு நிறையப் பேர் சொல்லித்தான் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்...''

"உண்மைதான் தனஞ்ஜெயன்... நாங்கள் ஆழமானவர்கள்... எங்கள் அன்பு ஆழமானதா இருக்கும்... ஆண்களைப் போல் மேம் போக்காக இருக்காது. ஆமாம்... இந்த ஆண்கள் ஏன் பெண்ணின் மன ஆழத்தைக் கண்டுபிடிக்க இவ்வளவு ஆர்வமாய் அலைகிறீங்க...? எந்தப் பெண்ணாவது ஆணின் மன ஆழத்தைக் கண்டு பிடிக்கணும்னு நினைத்து இருக்கிறாளா...? நினைக்கவே மாட்டாள்..."

"இது என்ன புதுக்கதை...? ஏன் நினைப்பதில்லை..?"

"என்னா... ஆணின் மன ஆழத்தில் இருக்கும் தூசி, தும்புகளை அறிந்துவிட்டால் அவளுக்கு வாழ்வே வெறுத்துவிடும்..."

"என்ன ஒரு உயர்ந்த அபிப்பிராயம்... உங்கள் பார்வையில் ஆண்கள் எல்லோரும் ஏமாற்றுப் பிறவிகள்... அப்படித்தானே..?"

"இல்லை... பெண்கள்... ஆண்களை விட மிக... மிக... மிகக் குறைவாய் ஏமாற்றுகிறார்கள்..."

இந்தப் பதிலும் தனஞ்ஜெயனைக் கவர்ந்து தொலைத்தது. இவள் மற்றவர்களிடமிருந்து வித்தியாசப்படுகிறாள் என்பதை அவன் மனம் உணர்ந்தது... அவளிடம் பேச வந்ததை... பேச வேண்டுமே என்று அவன் மனம் லேசாக வலித்துத் தொலைத்தது.

4

நிழலாக வந்தவனே... நீயின்றி நானில்லை...

தனஞ்ஜெயன் சிந்தனை ரேகைகள் முகத்தில் படிய சாருலதாவின் முகத்தைத் தயக்கத்துடன் பார்த்தான். 'இதுவரை, இவ்வளவு நேரம் வேறு எந்தப் பெண்ணின் அருகிலும், அவன் உட்கார்ந்து பேசியதில்லை' என்ற உண்மை அவன் மனதைச் சுட்டது.

முதன்முதலாய்... அவன் வாழ்க்கையிலேயே செய்யாத ஒன்றை, அவள் செய்ய வைத்தாள்... அடங்கி ஓரிடத்தில் அமராத அவனை... அவள் முன்னால்... அரை மணிக்கும் மேலாக அமர வைத்தாள்... பெண்குலத்தை மதித்துப் பேசியிராதவனின் மனக்கதவைத் தட்டித் திறக்க வைத்து... அவனை அவளுடன் பேச வைத்தாள். 'சிடு மூஞ்சி'யென்று அந்த அலுவலகப் பெண் குலத்திடம் சிறப்புப் பட்டப்பெயர் வாங்கியிருந்தவனை சிரிக்க வைத்தாள்.

'இத்தனையும் செய்தவளிடம் எப்படி... என் நண்பன் உன்னைக் காதலிக்கிறான். நீ அவனுடைய காதலை ஏற்றுக்கொள், என்று சொல்வது' தனஞ்ஜெயன்... முதன்முதலாய் மனம் தவித்தான்...

"சாருலதா... நான் பேச வந்த விசயமே வேறு..."

"அதனால் என்ன..? முதன் முதலாய் என்னிடம் பேச வந்திருக்கிறீங்க... பேச வந்ததை மட்டுமே பேசணும்னு கட்டாயம் ஒன்றுமில்லையே... 'மனதில் பட்டதைப் பேசுவதற்கு பெயர்தானே பேச்சு..."

'ஊஹூம்... இவளிடம் தொடர்ந்து பேசினால், இவள் பேச்சாலேயே என்னைக் கட்டிப் போட்டுவிடுவாள்...'

சாருலதாவை அபாயகரமான ஆயுதம் போல் எண்ணி, தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டான் தனஞ்ஜெயன்.

அவள் முகத்தைப் பார்க்காமல்... தன் விரல்களைப் பார்த்துக்கொண்டு... சிரித்த முகத்துடன் கூற ஆரம்பித்தான்...

"என் ஃபிரண்ட் கிருஷ்ணனைத் தெரியுமில்லையா...?"

"இந்த ஆஃபீஸில் நம்முடன் வேலை செய்கிறவர்தானே... 'கூட வேலை பார்க்கிறவர்' என்ற முறையில் தெரியும்..."

அவனது தீவிரமான முகபாவனையைக் கண்டதுமே... சாருலதா சுதாரித்துக் கொண்டாள். கவனமாக வார்த்தைகளைக் கோர்த்து அவனுக்குப் பதில் சொன்னாள்.

"ஆனால்... அவன் மனதில் உங்கள் மேல் ஒரு எண்ணம் இருக்கிறது... ஈர்ப்பு இருக்கிறது..."

"புரியவில்லை..."

"அவன் உங்களைக் காதலிப்பதாய் சொல்கிறான்..."

இதைச் சொல்லும் போது தனஞ்ஜெயன்... ஜன்னல் பக்கம் முகம் திருப்பிக் கொண்டான்... அதைக் கவனித்த சாருலதாவின் மனதில் மெல்லிய சாரல் அடித்தது..."

"ஈஸிட்...? எத்தனை நாளாக... இதைச் சொல்கிறார்..?"

"இரண்டு வருடங்களாக..."

"நான் இந்த ஆஃபீஸிற்கு வேலைக்குச் சேர்ந்தே இரண்டு வருடங்கள்தானே ஆகின்றன..."

"உங்களைக் கண்ட நாள் முதலாய்ந் காதலாம்..."

"ஓஹோ... இதற்கும்... உங்களின் ராத்தூக்கம் கெடுவதற்கும் என்ன

கல்நதம்...?"

"அவனும் தூங்கித் தொலைக்காமல்... என்னையும் தூங்கவிடாமல்... ராத்திரி முழுவதும்... காதோரமாய்... ஓட்டைப் பானைக்குள் நண்டை விட்டது போல... சும்மா லொட லொடன்னு காதல் பேச்சைப் பேசிக் கொண்டிருந்தால்... ஒரு மனிதனின் ராத்தூக்கம் கெடுமா... கெடாதா..?"

"ஏன்... உங்களுக்கு மத்தவங்க பேசினால் தூக்கம் வராதா...? பேசப் பிடிக்காதா...? இல்லை பேச்சே பிடிக்காதா..?"

"என்னைப் பார்த்தால் செவிட்டூமை மாதிரியா தெரிகிறது? இவ்வளவு நேரமும் உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தது யார்? உங்க பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது யார்..?"

"நான் பேசினால் கேட்கலாம். அவர் பேசினால் கேட்கக்கூடாதா?"

"எனக்கு அந்தப் பாகுபாடெல்லாம் கிடையாதுங்க... நீங்கள் ரம்பம் போட்டாலும் நான் இப்படித்தான் சொல்வேன்..."

"அதுதான் எனக்குத் தெரியுமே... பாரபட்சமில்லாமல் முகத்தில் அடித்தது போல் பேச உங்களை மிஞ்ச யாராலும் முடியாதே..."

"கிண்டலா...?"

"நான் பாராட்டுதலாக இல்லை சொன்னேன்..?"

"இது பாராட்டா?"

"பின்னே இல்லையா..?"

"ஹலோ... நான் கிராமத்துக்காரன்... இந்தக் கேலிப்பேச்சு.. கிண்டல் பேச்செல்லாம் எனக்கு அல்வா சாப்பிடுவது போல் அத்துபடியான விசயம்.. நான் பேச ஆரம்பித்தால் நீங்கள் தாங்க மாட்டீங்க..."

"பேசுங்கன்னுதானே நானும் சொல்கிறேன்.. கேட்க நான் காத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன்..."

"ஆனால் பேச... நான் தயாராக இல்லை... நீங்க முதலில் என் பிரச்னைக்கு வாங்க..."

"என்னதான் உங்க பிரச்னை..?"

"அவன் விடியவிடிய என் காதுக்குள் ஓதிக்கொண்டிருந்தால் என் ராத்தூக்கம் கெடுமா... கெடாதா..? இதைத்தானே அப்போதிலிருந்து நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்..."

"கட்டாயம் கெடும்..?"

"அதனால்தான் உங்களிடம் இதைச் சொல்ல வந்தேன்..."

"உங்கள் ராத்தூக்கத்தைக் காப்பாற்ற நான் என்ன செய்ய வேண்டும்..?"

இதைக் கேட்ட சாருலதாவின் முகத்தில் என்ன இருக்கிறது என்று ஆராய்பவன் போல அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான் தனஞ்ஜெயன்.

'இவள்... என்ன... என்னைக் கேலி செய்கிறாளா..?'

"சொல்லுங்கள் தனஞ்ஜெயன்... நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீங்க..?"

"எதையோ செய்துவிட்டுப் போங்க... அவனும் நீங்களும்.. மரத்தைச் சுற்றி வந்து காதல் டூயட் பாடினாலும் சரி... இல்லை... வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்து... பிதற்றலாய் நான்கு வரிகளை எழுதி... கவிதைன்னு பெயரைச் சொன்னாலும் சரி... கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு இந்த நாட்டின் மக்கள் தொகையை டெவலெப் பண்ணினாலும் சரி... ஆளை விட்டுவிட்டு எங்கேயாவது.. கண்காணாமல் தொலைந்தால்... அதுவே எனக்குப் போதும். பொழுது விடிந்து... பொழுது போகும் வரை... அவன் பேசும் புராணத்தைக் கேட்கும் கொடுமையிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினால் போதும்..."

"உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக... எனக்கு விருப்பமில்லாததை நான் எப்படிச் செய்ய முடியும் தனஞ்ஜெயன்? இதை வேறு யார் சொன்னாலும் பரவாயில்லை... உங்கள் வாயால்... நீங்கள் இதைச் சொல்லக்கூடாது..."

"அவன் உங்களைக் காதலிக்கிறதாய் சொல்கிறான்ம்மா..."

"யாரிடம் சொன்னார்..? என்னிடமா? இல்லையே... இரண்டு வருடமாய் என்னைக் காதலிப்பதாய் உங்களிடம் சொல்லி... உங்களின் ராத்தூக்கத்தைக் கெடுப்பவர்... என்னிடம் ஒரு வார்த்தைகூட இதைப் பற்றிச் சொல்லவில்லையே..."

"அதனால் என்ன..?"

"இது என்ன தனஞ்ஜெயன்... இவ்வளவு எளிதாக சொல்லிட்டீங்க.. என் விருப்பம் என்னன்னு தெரியாமல்... இரண்டு வருடமாய் எப்படி அவர் என்னைக் காதலிப்பதாய் சொல்லலாம்...? இது என்னைப் பாதிக்கும் விசயமில்லையா...?"

"காதல் தவறான விசயமில்லைம்மா..."

"நானும் அப்படிச் சொல்லவில்லை... ஆனால்... காதல் தானாக வரவேண்டும்.. ஒருவரின் வற்புறுத்தலால் வரக்கூடாது..."

"அவன் அழகானவன்... வசதியானவன்... உங்கள் மேல் அதிகமான அன்பை வைத்திருக்கிறான்..."

"இந்த நாட்டை ஆளும் ராஜாவாகக்கூட அவர் இருந்து விட்டுப்

போகட்டுமே... என் மனதிற்கு அவரைப் பிடிக்க வேண்டாமா..?"

"உங்களுக்கு யாரைத்தான் பிடிக்கும்..?" எரிச்சலுடன் தனஞ்ஜெயன் கேட்க...

"உங்களை மட்டும்தான் எனக்குப் பிடிக்கும்..." என்று அவள் பட்டென்று பதில் சொல்லிவிட்டாள்.

"என்னது..?" தனஞ்ஜெயன் திகைத்துப் போய் அமர்ந்துவிட்டான்.

'இதற்காகத்தான் காதல் தூது விடும் வேலையை நண்பர்களை நம்பி யாரும் விடுவதில்லை போல...' என்று எண்ணியவனின் மனதில்... கிருஷ்ணனும் தனஞ்ஜெயனை நம்பி... தூது போகச் சொல்லவில்லை என்ற உண்மை உறைத்தது.

"என்னம்மா... இப்படி ஒரு கல்லைத் தூக்கி என்தலையில் டமால்னு போடுறீங்க..?"

"நான் காதலைச் சொல்வது... உங்களுக்கு கல்லைத் தூக்கிப் போடுவது போல இருக்கா..?"

"கிருஷ்ணன் என் நண்பன் சாருலதா..."

"இருக்கட்டுமே..."

"அவன் உங்களைக் காதலிக்கிறான்..."

"ஆனால்... நான் உங்களைத்தானே காதலிக்கிறேன். இன்னும் சொல்லப்போனால்... உங்களைத்தான் என்னால் காதலிக்க முடியும்."

"ஏன்..?"

"ஏனென்றால்... என் மனதிற்கு உங்களை மட்டும்தான் ரொம்ப... ரொம்ப பிடித்திருக்கிறது..."

"அவனிடம் உங்களுக்குப் பிடிக்காத குணங்கள் என்று எதுவும் இல்லை சாருலதா... இன்னும் சொல்லப் போனால் நானாவது குடிப்பேன். அவனிடம் அந்தப் பழக்கம் கிடையாது... உங்களிடம் இதைச் சொல்வதற்கென்ன... எனக்குப் பெண்களைக் கண்டாலே பிடிக்காதுங்க... ஆனால், அவன் அப்படியில்லை... பெண்களை ஆராதிப்பவன்...

இப்படிப் பேசியவனை ஆழமாய் நேர்பார்வை பார்த்தாள் சாருலதா.

"ஏன் உங்களுக்குப் பெண்களைக் கண்டால்) பிடிக்காது...?"

"காரணம் தெரியாது..."

"உங்கள் அம்மாவை உங்களுக்குப் பிடிக்காதா?"

"யாருக்குத்தான் அம்மாவைப் பிடிக்காமலிருக்கும்..."

"உங்களுடைய அம்மாவும் பெண்தானே..."

தனஞ்ஜெயன் அவளை எரிச்சலுடன் பார்த்தான்.

"இதிலிருந்து நீங்கள் சொல்ல வருவது என்னவோ?" சாருலதா நிமிர்ந்து அமர்ந்துகொண்டு, அவன் முகத்தை தீர்க்கமாக பார்த்தாள்.

5

கனலாக காய்பவனே...

நீயின்றி நானில்லை...

"பெண்களைத் தாய்க்குலம்ன்னுதான் பொதுவாகச் சொல்வார்கள் தனஞ்ஜெயன்... தாயை மதிக்கும் நீங்கள்... தாய்க்குலத்தை வெறுப்பவராக இருக்க முடியாது..."

"இது இப்போது தேவையில்லாத விவாதம் சாருலதா..."

"அதுவும் உண்மைதான்... எனக்குத் தேவை நீங்கள்தான்..."

"நான் கிருஷ்ணனின் நண்பன்..."

"ஆனால்... என்னுடையக் காதலன்..."

"நான் உங்களைக் காதலிக்கவில்லை... அவன்தான் உங்களைக் காதலிக்கிறான்..."

"நானும் அவரைக் காதலிக்கவில்லை... உங்களைத்தான் ... உங்களை மட்டும்தான் காதலிக்கிறேன்..."

"காதலுக்கும் எனக்கும் காத தூரம்ம்மா..."

"மீத தூரத்தை நாம் சேர்ந்து கடக்கலாம்..."

"போகாத ஊருக்கு வழி தேடாதீங்க..."

"நான் போக வேண்டிய ஊர் அது ஒன்றாக மட்டுமே இருக்கும்போது... அந்த ஊருக்குத்தானே நான் வழிகேட்பேன்..."

"இது வீண் பிடிவாதம்..."

"இது மட்டும்தான் என் வாதம்..."

"முடிவாக நீங்கள் என்னதான் சொல்லுகிறீங்க...?"

"என் முதலும்... முடிவும்... நீங்கள் மட்டும்தான்னு சொல்கிறேன்..."

தனஞ்ஜெயன் பேச்சிழந்தான். அவளது அசையாத மன உறுதியைக் கண்டு மலைத்தான். 'என்ன மாதிரியான அன்புப்பிடி இது என்று திகைத்தான்..!'

"அப்படி என்னதான்... என்னிடம் இருக்கிறது..?"

எரிச்சலுடன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டவனின் முகத்தை... இரு

முழங்கைகளையும் மேஜைமேல் ஊன்றி உள்ளங்கைகளில் முகத்தைத் தாங்கி... ஊன்றிப் பார்த்தாள் சாருலதா...

"உங்களிடம் என்னதான் இல்லை தனஞ்ஜெயன்...? உங்களைக் காதலிக்கிறேன்னு சொல்கிற பெண்ணிடம்... உங்கள் நண்பனின் குணத்தை உயர்த்தி... உங்கள் குணத்தைத் தாழ்த்திச் சொல்கிறீங்களே... இந்த ஒன்றிலேயே நீங்கள் உயர்ந்துவிட்டீர்களே..."

"என்ன... உண்மையைத்தானே நான் சொன்னேன்..."

"அந்த உண்மை உங்களிடம் இருக்கிறது தனஞ்ஜெயன்... நான் போக்கியில்லையென்று சொல்லவும் ஒரு மனதைரியம் வேண்டும்... அது உங்களிடம் இருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் நீங்கள்தான் போக்கியன்..."

"நீங்க என்ன மாதிரியான பெண்...?" தனஞ்ஜெயன் நாற்காலியில் சரிந்து அமர்ந்து கொண்டு அவளைப் பார்த்தான்.

"உலகத்திலேயே நான் பொறுக்கின்னு சொல்கிறவனை கண்ணியவான் என்று கொண்டாடும் பிறவி நீங்களாகத்தான் இருக்க முடியும் சாருலதா..."

"நீங்கள் மகாத்மா காந்தியின் 'சத்திய சோதனை' என்ற புத்தகத்தை படித்ததில்லையா...?"

"எங்க... நானே குடிப்பேன் என்கிறேன்... என்னைப்போய் காந்தியின் புத்தகத்தை படித்திருக்கிறாயான்னு கேட்டால் எப்படி...? படித்ததில்லை..."

"ஒரு தடவை படித்துப் பாருங்கள்..."

"இந்த நீதி போதனையை எல்லாம் வேறு எங்காவது வைத்துக் கொள்ளுங்கள் சாருலதா... அதுதான் உத்தமம்... எனக்கு அட்வைஸ் கேட்பதென்றால் சிறு வயதிலிருந்தே அலர்ஜி. அட்வைஸ்.. பண்ணி முகம் சுளித்துக் கொள்ளாமல் வேறு வேலை ஏதாவது இருந்தால் பாருங்கள்..."

"காந்தி 'சத்திய சோதனை...' புத்தகத்தில் நீதி போதனைதான் பண்ணியிருக்கிறார்ன்னு யார் சொன்னது...?"

"அப்படியா...! அவரே மகாத்மா... அவர் அதைத்தானே செய்வார் என்கிற அனுமானத்தில் சொன்னேன்..."

"இல்லை... 'சத்திய சோதனை' என்பது அவருடைய சுயசரிதை. சின்னவயதில் அவர் அசைவம் சாப்பிட்டிருக்கிறார். அது முதல் அவர் செய்த சின்னச் சின்ன தவறுகள் வரை அத்தனையும் வெளிப்படையாக தன் சுய சரிதையில் எழுதியிருக்கிறார்... அதுதான் அவரின் மன தைரியம்..."

"அசைவம் சாப்பிட மன தைரியம் வேண்டுமா? அவனவன்.... அதை

வகைவகையாய் வாங்கிச் சாப்பிடுகிறான்க... நீங்க இதைப் போய் பெரிதாய் பேச வந்துட்டீங்க..."

"என்ன தனஞ்ஜெயன்... இது... நீங்களும் மத்தவங்கபோல பேசினால் எப்படி...?"

"நான் ஊரோடு ஒன்றிப் போகாதவன்னு பெயர் வாங்கினவன்... என்னைப் பத்தி தப்புத்தப்பாகவே புரிந்து வைத்திருப்பீங்களா..?"

"சரி... அதை விடுங்க... காந்தி கதைக்கு வாங்க..."

"ஏங்க... உங்களுக்கே இது நல்லாயிருக்கா.... என் நண்பனின் காதல் கதையைச் சொல்ல வந்தவனை இழுத்துப்பிடித்து உட்கார வைத்து... இப்படி பிளேடு போடுகிறீங்களே... காந்தி கதையெல்லாம் எனக்கு எதுக்குங்க..?"

சாருலதா அவனை மௌனமாக முறைத்தாள்... அவளின் பார்வையின் அனல் தாங்காதவனாய் தனஞ்ஜெயன் இரண்டு கைகளையும் மேலே உயர்த்தி சமாதானத்திற்கு வந்தான்.

"ஓகே... ஓகே... இப்படி எரிப்பது போல் பார்க்காமல் சட்டு புட்டுன்னு காந்தி கதையைச் சொல்லி முடியுங்க..."

"அவர் பிராம்மணர் தனஞ்ஜெயன். அதுவும்... அவர் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் பிராம்மணர்கள் 'அசைவம்' என்கிற வார்த்தையைக்கூடச் சொல்லமாட்டாங்க. அவ்வளவு கட்டுப்பாடான காலகட்டத்தில்... இவர் அசைவம் சாப்பிட்டதை துணிச்சலாக எழுதி ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். நான் அதைத்தான் சொன்னேன்..."

"ஸோ... என்னை... மகாத்மா காந்தியுடன் இணை சேர்க்கிறீங்க..."

"இல்லை... யாரும்... யாருக்கும் இணையாக முடியாது... உங்களுக்கு இணை யாருமில்லை தனஞ்ஜெயன்... உங்களுக்கு நீங்கள் மட்டும்தான் இணையாக முடியும். மகாத்மா வேறு... நீங்கள் வேறு... உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளும் ஹீரோயிசம் அவரிடம் இருந்தது. அதே ஹீரோயிசம் உங்களிடமும் இருக்கிறது..."

நண்பனின் காதலைச் சொல்ல வந்தவனை அவள் கதாநாயகன் ஆக்கிவிட... தனஞ்ஜெயன் குழப்பத்துடன் எழுந்து கொண்டான்.

"எனக்கு பதில் சொல்லாமல் எழுந்து விட்டீங்களே..."

"வேறு என்ன செய்ய? இங்கேயே இலை போட்டு சாப்பிட உட்கார்ந்து விடவா..?"

"அதுவும் நல்ல ஐடியாதான்... இது லன்ச் டைம்... என் சாப்பாட்டை நாம்

"இரண்டு பேரும் ஷேர் பண்ணிக் கொள்ளலாமா..?"

"பகிர்ந்து உண்டால் உங்களுக்கு வேண்டுமானால் பசியாறும்... ஆனால், எனக்கு நீங்கள் கொடுக்கும் ஒரு கவளம் சோறெல்லாம் போதாது... நான் கேண்டீனுக்குப் போகிறேன்... நீங்கள் உங்கள் வேலையைப் பாருங்கள்..."

தனஞ்ஜெயன் போன பின்னாலும்... வெகுநேரம் சாருலதா சாப்பிடாமல் அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள்... அவள் மனம் பூராவும்... தனஞ்ஜெயனின் வருகையும், அவனுடன் பேசிய பேச்சுக்களுமே நிறைந்திருந்தன. சாப்பிட மனம் இல்லாமல் வேலையை ஆரம்பித்து விட்டாள்.

அன்று இரவு கிருஷ்ணன்... தனஞ்ஜெயனிடம் சரியாக முகம் கொடுத்துப் பேசாமல் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்தான்... அவனது விலகலைக் கவனிக்காமல் - சாருலதா காதல் சொல்லி விட்ட சந்தோஷத்தில் இருந்த தனஞ்ஜெயன் வெகுநேரம் கழித்துத்தான் நண்பனின் மௌனத்தை உணர்ந்தான்...

"கிருஷ்ணா... ஏண்டா உம்முன்னு இருக்கிறாய்?"

"நீ சாருலதாவிடம் இன்றைக்கு என்னைப் பற்றிப் பேசினாயா...?"

தனஞ்ஜெயன் குற்ற உணர்வுடன் 'ஆமாம்...' என்ற பாவனையில் தலையை ஆட்டினான்.

"உனக்கெப்படிடா... இது தெரியும்..."

"சாருலதா... இன்றைக்கு சாயந்திரம் என்னிடம் பேசவேண்டுமென்று சொன்னாள்... நானும்... அவள் வீட்டிற்குப் போனேன்..."

தனஞ்ஜெயன் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு... வேறு திக்கில் பார்த்தான்...

"ஏண்டா... என்னிடம் இதை நீ சொல்லவில்லை..?"

"கிருஷ்ணா..."

"சாருலதா உன்னைத்தான் காதலிக்கிறாளாமே...?"

"அதை விட்டுத் தொலைடா... அவள் இப்படிச் சொல்வாள் என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தால், அவள் இருக்கும் திசைப் பக்கமே தலை வைத்துப் படுத்திருக்கமாட்டேன்..."

"அவள் என்னிடம் மரியாதையாக... அவளுடைய மறுப்பை சொன்னாள்டா... 'உங்கள் காதலை நேரடியாய் சொல்ல இரண்டு வருடமா நீங்கள் தயக்கம் காட்டினீங்க... ஆனால் அதை என்னிடம் வந்து சொல்ல ஒரு நொடிகூட தனஞ்ஜெயன் தயக்கம் காட்டவில்லை... அவருடைய

அந்த துணிச்சலைத்தான் நான் காதலிக்கிறேன்'னு சொன்னாள்டா..."

"அவள் எதையோ சொல்லிவிட்டுப் போகிறாள்... வீணாய் நீ உன் மனதைப் போட்டு உழப்பிக் கொள்ளாதே..."

"இல்லை தனா.. நான் இப்போது தெளிவாக இருக்கிறேன்... என் நண்பனைக் காதலிப்பவளை... நான் எப்படிக் காதலிக்க முடியும்..?"

"என்னடா சொல்கிறாய்...?"

"நான் அவள் மேலிருக்கும் காதலை விலக்கிக் கொள்கிறேன்னு சொல்கிறேன்..."

"உன்னால் அது முடியுமாடா..?"

"கட்டாயம் முடியும்... ஏனென்றால் என் எதிரில் நீ இருப்பாயே... உன்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம்... நீ சாருலதாவின் காதலன் என்ற நினைவுதான் என் நெஞ்சில் வரும்... அப்புறமும் அவளை எப்படி நான் நினைப்பேன்..."

கிருஷ்ணன் விலகிக் கொண்டான். தனஞ்ஜெயன் ஆசுவாசமாய் உணர்ந்தான்... அவன் மனதிலிருந்த குற்றஉணர்வு விலகி ஓடியது. சாருலதாவைப் பற்றிய சிந்தனை வந்தது.

கொட்டுகிற தேள் என்று மற்றவர்கள் பயமுறுத்த... அவள் அவனைக் கொம்புத்தேனாய் நினைத்து வந்தாள்... எவரும் தொடத் துணியாத அவன் மனதை எளிதாகத் தொட்டுச் சென்றாள்... தனஞ்ஜெயன் காதலில் விழுந்தான்... எவருக்கும் கட்டுப்படாத முரட்டுக் காளையான அவன்... அவளது அன்பில் கட்டுண்டு நின்றான்.

6

நீல வானம் சாட்சியாக...
நீயின்றி நானில்லை...

தனஞ்ஜெயனின் கண்கள் சாருலதாவைத் தேட ஆரம்பித்தன... அவள் அதை எதிர்பார்த்தவள் போல்... புன்னகை பூத்த முகத்துடன் அவன் முன் பிரசன்னமாக ஆரம்பித்தாள்... அவர்கள் பேசினார்கள்... முதலில் சாதாரணமாய் பேசினார்கள். ஒருவர் குடும்பத்தைப் பற்றி... மற்றொருவர் விசாரித்துக் கொண்டார்கள்.

"நான் கிராமத்துக்காரன்..."

"அதுதான் எனக்குத் தெரியுமே..."

"ஏன்... என் முகத்தில் நான் 'காட்டான்' என்று எழுதி

ஒட்டியிருக்கிறதா...?"

"போதுமே... வாய்க்கு வாய்... நான் கிராமத்துக்காரன்... நான் கிராமத்துக்காரன்னு அள்ளி வீசியது யார்..? நீங்கள்தானே... ஆமாம்... தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன்..."

"நீ தெரிந்துகொண்டே கேள்வி கேட்கிற ஆளாச்சே..."

"இப்போது என்னைப் பேசவிடப் போகிறீர்களா.... இல்லையா?"

"எப்போதும் நீ அதைத்தானே செய்து கொண்டிருக்கிறாய்....இவ்வளவு பேசுகிறாயே... உனக்கு வாய் வலிக்காதா..?"

"என்னைப் பற்றி ரொம்பத்தான் அக்கறை உங்களுக்கு..."

"இருக்கக்கூடாதா...? அதை விடு... நீ தெரியாமல் எதையோ கேட்டாயே... அது என்ன...?"

"கிராமத்துக்காரங்க எல்லாம் 'காட்டான்' என்று யார் சொன்னது...?"

"நீ நகரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த பெண்ணாச்சே... இப்படித்தான் நினைத்து வைப்பாய் என்ற யூகம்தான்..."

"உங்க யூகத்தைத் தூக்கி உடைப்பில் போடுங்க..."

"போட்டு விட்டால் போச்சு... அப்பா என்ன செய்கிறார்?"

"யாருடைய அப்பா..?"

"உன்னுடைய அப்பாதான்... இங்கே என்முன்னால் உட்கார்ந்து உயிரை எடுத்துக் கொண்டிருப்பது யார்..? நீதானே... உன்னுடைய அப்பாவைப் பற்றிக் கேட்காமல் யாருடைய அப்பாவை நான் கேட்பேன்...?"

"நீங்கள் வேறு யாருடைய அப்பாவைப் பற்றிக் கேட்டாலும் கேட்பீங்க... உங்களைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது... என்னுடைய அப்பா... பேங்க் மேனேஜர்..."

"அம்மா...?"

"ஸ்டேட் கவர்மென்டில் வேலை பார்க்கிறாங்க...?"

"கூடப் பிறந்தவங்க...?"

"ஒரே அண்ணன்... காலேஜ் லெக்சரர்... கல்யாணமாகி விட்டது. அண்ணி எல்.ஐ.சி.யில் வேலை பார்க்கிறாங்க. அவங்களுக்கு ஒரு குட்டிப் பெண் இருக்கிறாள்... பெயர் ஆர்த்தி..."

"ஆக... உன் குடும்பமே... மெத்தப் படிச்ச மேதாவிங்க குடும்பம்ன்னு சொல்லு..."

"படிச்சவங்க... அவ்வளவுதான்... பட்டம் வாங்கினவங்கதான் மேதாவி... படிப்பறிவு இல்லாத்வங்க எல்லாம் முட்டாள்ன்னு யார்

சொன்னது? காமராஜர் எந்த காலேஜில் படிச்சார்..?"

தனஞ்ஜெயன் புருவங்களை உயர்த்தி... அவளது பேச்சை ரசித்தான். அவன் விளையாட்டாய்... தன் கையிலிருந்த பேனாவினால் அவன் புறங்கையில் ஒரு தட்டுத் தட்ட - சிரித்துக் கொண்டான்.

"ஏன் சிரிக்கறீங்க...?"

"இல்லை... நீ இருபத்தியொராம் நூற்றாண்டில் இருந்தாலும் அந்தக் காலத்தில் காதல் பண்ணுவது போலவே காதல் பண்ணுகிறாயே.. அதை நினைத்தேன்... சிரிப்பு வந்தது..."

"எதைச் சொல்கிறீங்க..?"

"அந்தக் காலத்து சினிமாக்களை நீ பார்த்ததில்லை போல... அதில் கதாநாயகன் ஒரு பூவைக்கிள்ளி... அதன் காம்பினால் கதாநாயகியின் மேல் லேசாகத் தட்டுவான்... கதாநாயகி உடனே வெட்கப்பட்டுக் கொண்டு... மரத்திற்கு பின்னால் போய் ஒளிந்து கொள்வாள்..."

'தான் பேனாவினால்... அவனது புறங்கையைத் தட்டியதை அவன் குறிப்பிடுகிறான்' என்று புரிந்து கொண்ட சாருலதா முகம் சிவந்தாள். அவன் முகத்தைப் பார்க்க அவளால் முடியவில்லை. பார்வையைத் தாழ்த்திக்கொண்டு... விரல் நகத்தால்... மேஜைமேல் கீறிக் கொண்டிருந்தாள்... எதையாவது பேச வேண்டும் என்பதற்காக,

"அப்புறம்.. சொல்லுங்க..." என்று கேட்டுவைத்தாள்.

"அப்புறம் என்ன.. ஹீரோவும்.. ஹீரோயினும் மரத்தைச் சுற்றிவந்து ஒருத்தரையொருத்தர் தொட்டுக் கொள்ளாமல் கவனமாய் நாலடி தள்ளி நின்று டூயட் பாடுவாங்க..."

தனஞ்ஜெயன் சிரிக்காமல் இதைக் கூற... சாருலதா பொங்கிச் சிரித்தாள். ஒருவழியாய் சிரித்து முடித்து, அவனைப் பார்த்தவளின் கண்களில் காதல் பொங்கி வழிந்தது. தனஞ்ஜெயனின் நினைவில் ஒரு திரைப் படப் பாடல் வந்தது...

'பார்த்த முதல் நாளே - உன்னைப்
பார்த்த முதல்நாளே.
காட்சிப் பிழைபோலே - உணர்ந்தேன்
காட்சிப் பிழைபோலே...
ஓர் அலையாய் வந்து எனையடித்தாய்...
கடலாய் மாறிப்பின் எனை இழுத்தாய்...
என் கனாவில்கூட உன்முகம்... உன்முகம்...

என்றும் மறையாதே...'

அதைப் பாடும் கதாநாயகியின் கண்களில் பொங்கி வழிந்த காதலை... அப்படியே சாருலதா பிரதிபலித்தாள். அவள் முகத்தில் நாணம் கலந்த பாவம் இருந்தது. அவனது அருகாமையில் மட்டுமே, அவளது முகத்தில் உதிக்கும் பாவம் அது.

அந்தப் பாடலில் கதாநாயகன்... நாயகியைப் பார்த்து பதிலுக்குப் பாடும் பாடல் வரிகளை மெல்லிய குரலில் தனஞ்ஜெயன் பாடினான்...

"காட்டிக் கொடுக்கிறதே - கண்கள்
காட்டிக் கொடுக்கிறதே...
காதல் வழிகிறதே - கண்ணில்
காதல் வழிகிறதே...
உன் அலாதி அன்பினில்
நனைந்த பின், நனைந்த பின்...
நானும் மழையானேன்...

சாருலதாவின் இமையோரங்களில் நீர் முத்துக்கள் உதித்தன... அவள் இமைகளைக் கொட்டி... அவை சிதறாமல் தடுத்தாள்... அவளது காதலை அவன் ஏற்றுக் கொண்டதை உணர்ந்த அவளது மனம் நெகிழ்ந்தது... அந்த நொடியில் அவனது காலடியில் சரிந்து அமர்ந்து.. அவன் மடியினில் தலை சாய்க்க அவள் மனம் துடித்தாள்... அவளது துடிப்பை அறிந்து கொண்டவனாய் தனஞ்ஜெயன் கரம் நீட்டி... தன் கரத்தினுள் அவளது கரத்தை இறுக்கிப் பிடித்து, அவள் விரல் பற்றிக் கொண்டான். இப்போது தாங்க மாட்டாதவளாய் சாருலதா விசும்பி விட்டாள்.

"எய்ய... முட்டாள்... இது ஆஃபீஸ்..."

புத்திசாலியென்று பெயர் எடுத்தவள்... அவன் முட்டாளாக்கியபோது முழு நிலவாய் மலர்ந்து சிரித்தாள்...

"ம் ம்... தெரியும்..."

"தெரிந்து கொண்டே ஏன் அழுகிறாய்...? முதலில் கண்ணைத் துடை... உன்னைப் போய் எல்லோரும் புத்திசாலின்னு புகழ்ந்து பேசுகிறாங்களே..."

"ஸாரி... கொஞ்சம் எமோசனலாகி விட்டேன்..."

"கொஞ்சம்தான் எமோசனல் ஆனாயா...? நீ விட்ட கண்ணீரில் நான் அம்பேல் ஆகிவிட்டேன்... இதுவா கொஞ்சம்? இன்னும்... நீ நிறைய எமோசனல் ஆனால்... என் கதி என்ன ஆவது..?"

"ஒன்றும் ஆகாது... உங்களுக்கென்ன... நீங்கள் ராஜா...." அவள் அவனைப் பெருமையுடன் பார்த்துக் கொள்வாள். 'இப்படிக் கொண்டாடும் அளவிற்கு அவள் தன்னிடம் எதைக் கண்டாள்' என தனஞ்ஜெயனுக்கு புரியத்தான் இல்லை. ஆனால்... அவள் தன்னிடம் கொண்டிருந்த கரை காணாத காதலை அவன் நன்கு புரிந்து வைத்திருந்தான்.

"உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்க தனா..."

"நான் தனஞ்ஜெயன்... நேற்று வரை சுதந்திரமாய் வாழ்ந்தவன்.."

"ஏன்... இன்றைக்கு என்ன வந்துவிட்டது?"

"நீதான் பூவிலங்கை பூட்டி விட்டாயே..."

"அதனால் ஒன்றும் உங்கள் சுதந்திரம் பறிபோய்விடாது... உங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்..."

"அப்பா விவசாயி... அம்மா இல்லத்தரசி... ஒரே ஒரு தங்கை... தாலுகா ஆபிஸ் கிளார்க் ஒருவருக்கு கல்யாணம் பண்ணிக்கொடுத்திருக்கிறோம்... அவருக்கு தாலுகா ஆபிஸில் வேலை... என் தங்கைக்கு ஏதாவது ஒரு காரணத்தை வைத்து எங்களிடம் மொய் வசூலிப்பதுதான் வேலை..."

"மொய்யா...? அப்படியென்றால்...?"

"இதுகூடத் தெரியாதா..? தாய்வீட்டில் வாங்கும் சீர் வரிசை பத்தாதுன்னு... வருடா வருடம் எதையாவது ஒரு சாக்கைச் சொல்லி... தாய்மாமன் மொய்ன்னு... மொத்தப் பணமாய் பிறந்த வீட்டைப் போடவைப்பதுதான்... மொய்..."

"தங்கைக்கு சீர் செய்ய அலுக்கலாமா..?"

"அடேங்கப்பா... என் தங்கைக்கேற்ற அண்ணிதான்... வா... வந்து என் குடும்ப ஜோதியில் ஐக்கியமாகி.. உன் சம்பளப் பணத்தையெல்லாம் என் தங்கைக்கு மொய் எழுது..."

சாருலதாவிற்கு அப்போதே தனஞ்ஜெயனின் கைபிடித்து அவன் வீட்டிற்குப் போய்விடவேண்டும் என்ற துடிப்பு வந்தது. அவளது துடிப்பினை உணர்ந்தவன்போல்... அவன் மௌனச் சிரிப்புடன் அவளைப் பார்த்தான்.

"உங்க அம்மா கோவப் படுவாங்களா..?"

"கோவம்ன்னா என்ன விலைன்னு கேட்பாங்க..."

"அப்பா...?"

"அதை முதலில் கேளு... அவர் வெட்டரிவாளும்... வேல் கம்புமாக மீசையை முறுக்கிவிட்டுக் கொண்டு அலைகிற ஆள்... ஊர் பஞ்சாயத்து

தலைவர்..."

"ஓ.. பிரஸிடெண்ட்டா...?"

"அது வேற ரூட்டு... என் அப்பா பஞ்சாயத்து போர்டு பிரஸிடெண்ட் இல்லை..."

"அப்போ.. பஞ்சாயத்து தலைவர்ன்னு சொன்னீங்க?"

"அது அப்படித்தானம்மா... கிராமத்துப் பக்கத்தில் வம்சாவளியாய் ஒரு குடும்பத்து ஆளுங்கதான் பஞ்சாயத்து பண்ணி, சண்டை சச்சரவை தீர்த்து வைப்பாங்க. அப்படி... என் தாத்தாவிற்கு அப்புறம்.. பஞ்சாயத்து தலைவராய் வந்தவர்தான் என் அப்பா..."

"இன்ட்ரெஸ்டிங்..."

நான் எதைச் சொன்னாலும்... இவள் இந்த வார்த்தையைத்தான் [illegible] சொல்லிக் கொண்டு தன் வாய்பார்ப்பாள் என்று புரிந்து வைத்திருந்த தனஞ்ஜெயனுக்கு அப்போது... அவளிடம் பரிவுதான் வந்தது.

7

நெருப்பூற்றாய் நின்றவனே...
நீயின்றி நானில்லை...

தனஞ்ஜெயன் முரட்டுத்தனமாய் எதையும் எதிர்கொள்பவன்... அது அவனது ரத்தத்தில் ஊறியது... அவனால் திடீரென்று தன்னை மாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை.

"சாரு... எனக்கு கொஞ்சம் வேலை இருக்கிறது... நீ லஞ்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வாயேன் பேசலாம்..." என்று ஒருநாள் பொறுக்க முடியாமல் அவன் சொல்லி விட்டான்.

அவ்வளவுதான்... சாருலதாவிற்கு சர்ரென்று கோபம் வந்து விட்டது.

"அப்படின்னா.. எனக்கு மட்டும் வேலையில்லையா..?"

"இது முக்கியமான வேலைம்மா..."

"என் வேலை மட்டும் முக்கியமானதில்லையா...?"

"இதை அவசரமாய் நான் முடித்தாக வேண்டும்..."

"எனக்கும் அவசர வேலைகள் நிறைய இருக்கின்றன.."

சாருலதா புத்திசாலிதான். ஆனால்... என்று அவள் காதல் என்னும் மாயவலையில் விழுந்து தொலைத்தாளோ... அன்றே தன் சுயத்தை

தொலைத்து விட்டாள். அவன் மேல் பைத்தியமாகி விட்டாள்.

தனஞ்ஜெயன்... தான் காட்டும் பிரியத்தை புரிந்து கொள்ள மறுக்கிறான் என்ற கோபம் மட்டுமே அவளுக்குள் இருக்க... அவளது செவிகள் தனஞ்ஜெயன் கூறிய விளக்கத்தைக் கேட்க மறுத்தன. அவள் அவனுடன் பதிலுக்குப் பதில் பேசி மல்லுக்கு நின்றாள்.

ஓர் அளவிற்கு மேல் விளக்கம் சொல்ல முடியாமல் தனஞ்ஜெயனின் கோபம் கரை உடைந்தது. அவன் அலுவலகம் என்பதையும் மறந்து அவளிடம் சீறினான்.

"எய்ய்... இப்ப என்னடி சொல்கிற..?"

"தனா... நான் என் வேலைகளை மூட்டைக்கட்டி வைத்துவிட்டு... உங்களைத் தேடி எவ்வளவு ஆவலாய் வந்திருக்கிறேன் தெரியுமா...?"

"உன்னை யார் வரச்சொன்னது..? நானா வரச் சொன்னேன்...? போ... போய் வேலையைப் பாரு..."

அவன் கோபத்துடன் நாற்காலியைத் தள்ளி விட்டு எழுந்த வேகத்தில் அவனது கோபத்தின் பரிமாணம் தெரிந்தது. சாருலதா சட்டென்று தன் இருக்கைக்குப் போய்விட்டாள். அவனது புறக்கணிப்பைக் கண்கூடாய் கண்டவளின் மனம் வலித்தது.

'எப்படிப் பேசிவிட்டான்... இனி இவன் முகத்தில் விழிக்கவே கூடாது...'

அவள் மனதில் எழுந்த வைராக்கியத்திற்கு ஆயுள்... சில மணி நேரம்கூட நீடிக்கவில்லை. தூக்கத்திலிருந்து விழிகள்... விழித்து எழும்போதே... 'எப்போது அலுவலகம் போவோம்.. எப்போது அவன் முகத்தில் விழிப்போம்' என்று மனம் பரபரக்க... சாருலதா... தன் மனக்குதிரைக்கு கடிவாளமிடமுடியாமல் தவித்துப் போனாள்.

அவன் பக்கம் திரும்பவே கூடாது என்று பிரயாசைபட்டதெல்லாம் வீணாகிவிட... அரைநாள் தாண்டுமுன்னால் அரை உயிராய் ஆகிப்போனாள்.

அவன் முகம் பார்க்காமலிருக்கவும் முடியாமல்... அவனைத் தேடிச் செல்லவும் மனமில்லாமல் சோர்ந்து போய் மேஜை மேல் தலை கவிழ்ந்த போது... அவளருகே... அவன் குரல் ஒலித்தது.

"என்ன தூங்கு மூஞ்சி... ஆஃபீஸ் நேரத்தில் தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறாயே... இப்படித்தான் நீ வேலை செய்கிறாயா? உனக்குத் தண்டச் சம்பளம்தான் கொடுக்கிறாங்களா...?"

'அவனா பேசுவது..?' சாருலதா முகம் மலர்ந்து நிமிர்ந்தாள். அவனைக்

[illegible] பருகியவாறு... கண் சிமிட்டாமல் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளை நிதானமாய் பார்த்தபடி... எதுவும் நடக்காதது போல் அவள் எதிரே அமர்ந்தான் அவன்.

“என்னடா உச்சிவெயில் நேரத்தில் நம் உயிரை எடுக்க வருவானே... ஆளைக் காணோமேன்னு நானே வந்தேன்... ஏண்டி வரவில்லை..?” எதுவுமே நிகழாதது போல் அவன் சாதாரணமாகக் கேட்டான்.

“தனா...” சாருலதா அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

“ஏன்... இந்த அழுகை... உன்னிடம் எத்தனை தடவைதான் சொல்வது. இப்படி அழுமூஞ்சியாய் இருக்காதே சாரு...”

“நீங்கள் மட்டும் என்னை அழ வைக்கலாமா..?”

“எனக்கென்ன அப்படி ஒரு வேண்டுதலா இருக்கிறது..? சொன்ன பேச்சைக் கேளுன்னு சொன்னால் நீதான் கேட்க மாட்டேன் என்கிறாயே..?”

“நீங்கள் மட்டும் நான் சொன்னதை கேட்க மாட்டிங்க... நான் மட்டும் நீங்கள் சொல்லுறதை நிறைவேத்தணும்... உட்காருன்னா உட்காரணும்... இது என்ன அநியாயம்?”

“இப்ப வாயை மூடுகிறாயா..? இல்லை... நான் எழுந்து போய் விடவா..?”

தனஞ்ஜெயன் எரிச்சலுடன் அதட்டியதும்... சாருலதா மௌனமாகிவிட்டாள். ஆனால், அவளது மனம் சிணுங்கிக் கொண்டிருப்பதை. அவளது முகம் காட்டியது. அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த தனஞ்ஜெயனின் மனம் கனிந்தது.

“ஏண்டி... உன்னையும் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டு என்னையும் கஷ்டப்படுத்துகிறாய்? சொன்னால் ஒரு சொல்லில் புரிந்து கொள்ள மாட்டாயா..?”

“நீங்கள் மட்டும் என்னைப் புரிந்து கொள்ளமாட்டிங்க... என்னை மட்டும் புரிந்துகொள்ளவில்லைன்னு குற்றம் சொல்லுவீங்க...”

சாருலதா யோசிக்காமல் தன் மனக்குமுறலை மீண்டும் கொட்டிவிட... வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறியது. தனஞ்ஜெயன் [illegible].

“உன்னைத் தேடி வந்தேனே... என்னைச் சொல்ல வேண்டும்... நீ திருந்தவே மாட்டாயடி...”

“திருந்துமளவிற்கு நான் என்ன தவறு செய்தேன்..?”

“சும்மா எதிர்த்து... எதிர்த்து கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்த... அடித்துப் பல்லைக் கழட்டி விடுவேன்... ராஸ்கல்... என்னை என்னவென்று நினைத்தாய்..? நீ காதலித்து விட்டால்... நான் வேலை வெட்டி இல்லாமல் உன் பின்னாலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா... அதற்கு வேறு ஆளைப் பாரு... காதலிக்கிறாளாம்... காதல்... விளக்கெண்ணை...”

தனஞ்ஜெயன் போக முற்பட... சாருலதாவின் மனம் பதைத்தது... ‘போகாதே...’ என்று அவனது கை பிடித்துத் தடுக்க அவள் மனம் துடித்தது... அவளது பார்வையில் அந்த இறைஞ்சல் தெரிய... தனஞ்ஜெயன் போக முடியாமல் நின்றான்.

“இப்ப என்னடி சொல்கிற..? நான் போகவா... இல்லை உட்காரவா..?”

சாருலதா எழுந்து அவனுக்கு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுவிட்டு... தன் இடத்தில் வந்து அமர்ந்தாள்... அவளை முறைத்துக் கொண்டே தனஞ்ஜெயன் அவள் எதிரில் அமர்ந்தான்... அவள் மௌனமாக - மேஜை மேலிருந்த கம்ப்யூட்டரின் திசையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சாரு...”

“........”

“உன்னிடம்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

“........”

“ஏன்... என்னிடம் பேசமாட்டாயா..?”

“உங்களுக்குத்தான் நான் பேசினால் பிடிக்காதே...”

“அப்படி நீயாய் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டால், நான் அதற்குப் பொறுப்பாக முடியாது...”

“நீங்கள் பொறுப்பில்லாமல் இருக்கத்தானே விரும்புகிறீங்க... தடைகளில்லாமல்... சுதந்திரமாய் வாழணும்னு பிரியப்படறீங்க... உங்களுக்கு நான் தடை போடவில்லை.”

“அப்படி என்ன பொறுப்பை நான் தட்டிக் கழித்து விட்டேன்..?”

“காதல் என்ற பொறுப்பில் நீங்கள் கமிட் ஆகிக்கொள்ள விரும்பவில்லை தனா...”

“முட்டாள் போலப் பேசாதே.. உன்னிடம் ஆயிரம் தடவை நான் சொல்லி விட்டேன்... உனக்கு கொடுக்கும் இந்த முக்கியத்துவத்தை இதுவரை வேறு யாருக்கும் நான் கொடுத்ததில்லை. உன்னிடம் பேசியது போல் பொறுமையாக வேறு யாரிடமும் நான் பேசியதில்லை... நீ இருக்குமிடம் தேடி நான் வந்தது போல்... வேறு யாரையும் நான் தேடிப்

போனதில்லை..."

"நேற்று மட்டும் ஏன் அப்படிச் சொன்னீங்க..?"

"ச்சு... அதையே பிடித்துக் கொண்டு தொங்காதே..."

"நேற்று நீங்கள் பேசியபோது என்மனம் எப்படி வலித்ததுன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா..?"

"அதை விட்டு விடுன்னு சொல்கிறேனில்ல..."

"என் தனா... அதற்கு நீங்கள் விளக்கம் சொல்ல வேண்டாமா..? இல்லை... விளக்கம் கேட்கும் உரிமைதான் எனக்கு இல்லையா...?"

"பெரிய சத்திரிக்காய் உரிமையைக் கண்டுவிட்டாள்... உனக்கு விளக்கம் சொல்லணும்கிற அவசியம் எனக்கு இல்லை.. நான் இப்படித்தான் இருப்பேன்.. புரிந்ததா.. பெரிதாய் விளக்கம் கேட்க வந்துவிட்டாள்... விளக்கெண்ணை..."

தனஞ்ஜெயன் கோபத்துடன் எழுந்து சென்றுவிட - விக்கித்துப் போய்... நெடுநேரம் நெடுமரமாய் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தாள் சாருலதா.

8

நெஞ்சத்தில் குடியிருப்பவனே..
நீயின்றி நானில்லை...

'அவன் என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்' என்று ஆற்றாமையாக இருந்தது சாருலதாவிற்கு. ஒரு வினாடி கூட அவன் தரப்பு நியாயத்தைச் சொல்ல அவள் வாய் திறக்கக்கூடாது என்பது அநியாயம் இல்லையா..? அவள், அவனைக் காதலிக்கிறாள் என்பதற்காக.. கண்ணுக்குத் தெரியாத பிரம்பை கையில் வைத்துக் கொண்டு... அவளை சிறு குழந்தைபோல் மிரட்டி வைப்பது எந்த நியாயத்தில் சேர்த்தி...? நானே மனம் வைத்தால் உன்னிடம் வந்து பேசவேன்... எனக்கு கோபம் வந்து விட்டால்... உன்னைத் தண்டிப்பேன்' என்று எந்தக் காதலனாவது சொல்லுவானா..?

ஆனால், தனஞ்ஜெயன் அதைத்தான் அவளிடம் சொன்னான்... அவன் எந்த மாதிரியான மனநிலையில் இருக்கிறான் என்று யோசித்து யோசித்து சாருலதா ஓய்ந்து விட்டாள்.

இயல்பாக வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தைக்கூடப் பேச முடியாமல் மனம் புழுங்கினாள். எந்த நேரம் அவன் கோப முகம் காட்டுவான்... எந்த நேரம் அவன் சிரிப்பு முகம் காட்டுவான் என்பதை அறிய முடியாமல் மனம் தடுமாறினாள்.

ஒவ்வொரு நாள் இரவும்... இனி அவனுடன் பேசவேகூடாது... அவன் நிழலிருக்கும் திசையின்பக்கம் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கக் கூடாது என்று மனதிற்குள் வைராக்கியம் வைத்துக் கொண்டு உறங்குவாள். மறுநாள் அவன் முகத்தைக் கண்டதும்... அந்த வைராக்கியம் காற்றோடு கலந்து மறைந்து விட... சூரியன் போகும் திசையெல்லாம் திரும்பும் சூரியகாந்தி பூப்போல... அவனது நடமாட்டம் இருக்கும் திசைகளில் விழி பதித்து வேலை செய்வாள்.

கிருஷ்ணனுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பரிதாபம் சுரக்கும்.

"ஏண்டா இப்படி இருக்கிறாய்..?"

"எப்படி இருக்கிறேன்..."

"உன்னைக் காதலிக்கும் பெண்ணின் மனதை இப்படியா நோகடிப்பாய்..?"

தனஞ்ஜெயன் கண்டிப்புடன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து ஒருநாள் தெளிவாகச் சொல்லி விட்டான்.

"கிருஷ்... இது எனக்கும்... அவளுக்கும் இடையில் நடக்கும் விவகாரம். நீ ஊடே வராதே..."

"டேய்... நான் உன் ஃபிரண்டுடா..."

"அவள் என் காதலி... எங்களுக்குள் ஆயிரம் இருக்கும்.. அதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம்... இடையில் வர உனக்கு மட்டுமில்லை... யாருக்குமே உரிமையில்லை..."

"தனா..."

"நட்புக்கென்று ஒரு எல்லைக் கோடு இருக்கிறது... நீ அதைத் தாண்டி வரப் பார்க்காதே... காதலுக்கு எல்லைக் கோடே கிடையாது. அவளைத் துன்புறுத்தவோ... இல்லை தொலைத்துக்கட்டவோ... எனக்கு முழு உரிமை உண்டு... ஒன்றைத் தெரிந்து கொள்... நான் 'செத்து விடு' என்று விசத்தைக் குடுத்தால்.... அவள் சந்தோசமாய் அதை வாங்கிக் குடித்துவிட்டு செத்து விடுவாள்..."

"அந்த அளவிற்கு அவள் உன்னைக் காதலிக்கிறாள் என்ற கர்வம்தானேடா... உன்னை இப்படிப் பேசவைக்கிறது... வேண்டாம் தனா... அவளை அளவுக்கு மீறித் தண்டிக்காதே..."

"அதைச் சொல்ல நீ யார்..? நான் 'சா' என்றால் அவள் செத்து விடுவாள்

...டும்தானே உனக்குத் தெரியும்... அவள் செத்த மறு நொடியில் அவளுடனே சேர்ந்து நானும் உயிரை விட்டுவிடுவேன்... இது அவளுக்கும் தெரியும்...''

''டேய்... என்னடா... இப்படிப் பேசுகிறாய்?''

''போடா... போய் வேலையைப் பார்... இனி... எங்கள் இருவருக்குமான பிரச்னையில் நீ தலை கொடுக்காதே...''

கிருஷ்ணன் முகம் மாறிப்போனான்... அதற்குமேல் அவனால் சாருலதாவிற்கு ஆதரவாக தனஞ்ஜெயனிடம் பேச முடியவில்லை.

ஆனால்... ஒருவாரமாய் சாருலதாவிடம் முகம் கொடுத்துப் பேசாமல் அவளை அலைக்கழித்த தனஞ்ஜெயன் மறுநாள்... தானாக அவளைத் தேடி போனான்... அவள் எதிரில் கோபமாய் சேரை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தான்.

யாரோ எதிரில் அமர்வதை உணர்ந்து... கம்ப்யூட்டரின் திரையிலிருந்து பார்வையை விலக்கிய சாருலதா... ஆனந்த அதிர்ச்சிக்கு ஆளானாள்... அவளுடைய தனஞ்ஜெயன் அவளைத் தேடி வந்துவிட்டானா...? ஒரு வாரமாய் முகம் திருப்பிக் கொண்டு அவளைத் தண்டித்தவன்... இன்று அவளுக்காக மனம் இரங்கி விட்டானா..?

''தனா... இந்த அதிகப்படி பனிஷ்மெண்ட் அவசியம்தானா? நான் இதைத் தாங்கி நிற்பேனா..?'' என்று கண்ணீருடன் கேட்டாள்.

தனஞ்ஜெயனின் இறுக்கமான முகத்தில் லேசான இணக்கம் வந்து போனது... அவன் அவளது கண்ணீர் குரலைக் கவனிக்காதவன் போல... கண்டிப்பான தொனியில் வினவினான்.

''கிருஷ்ணனிடம் நீ என்ன சொன்னாய்..?''

''ஒன்றும் சொல்லவில்லையே..!''

''அவனிடம் எனக்குத் தூது சொல்லி அனுப்பினாயா..?''

'இவன் எனக்காக... என்னைத் தேடி வரவில்லை... என்மேல் குற்றம் கண்டுபிடித்துக் கேள்வி கேட்க வந்திருக்கிறான்...' சாருலதாவின் உணர்வுகள்... தண்ணீர் பட்டப் பாலாய்... பொங்குவதை நிறுத்தி அடங்கின.

அவள் நிமிர்ந்து அவன் விழிகளுக்குள் ஊடுருவிப் பார்த்தாள்.

''நீங்கள் மாறவே மாட்டீங்களா தனா..?''

''உனக்காக நான் மாறவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை...''

''ஓகே... அந்த அவசியம் எனக்கு மட்டுமே இருந்து விட்டுப்போகட்டும். ஆனால்... நீங்களாக எதையாவது நினைத்துக் கொண்டு என்னிடம்

''நானாக கேள்வி கேட்கிறேனா..? ...

தப்பித்து நிம்மதியாக அபார்ட்மெண்டிற்குப் போனால்... அங்கேயும் அவன் உன் பேச்சைத்தான் பேசுகிறான்... ஒரு மனிதனுக்கு எப்படியிருக்கும்..?''

''அது உங்களுக்குத்தான் தெரியும்... எனக்குத் தெரியாது... எனக்குத் தெரிய வேண்டியது வேறொன்று... இப்போதைய உங்களின் கோபம் எதற்காக தனா..? கிருஷ்ணனிடம் நான் தூது விட்டுவிட்டேன் என்று நினைத்துக் கோபப்படுகிறீங்களா...? இல்லை... கிருஷ்ணன்... என் நினைவை உங்கள் மனதில் உண்டு பண்ணுகிறார் என்று கோபப்படுகிறீங்களா..?''

''உன் புத்தி இப்படி குதர்க்கமாகத்தாண்டி யோசிக்கும்...''

''உங்களுக்கெல்லாம் பெண்கள் யோசித்தால் பிடிக்காதே...''

''என் கேள்விக்கு முதலில் பதில் சொல்...''

''உங்களுக்கும்.. எனக்கும் இடையில் தூது எதற்கு? என் காதலையே உங்களிடம் நேரடியாய் சொன்னவள் நான். என் கோபதாபங்களை சொல்லவா... ஊடே ஆள் வைக்கப்போகிறேன்...? நான் கிருஷ்ணனிடம் மரியாதை வைத்திருக்கிறேன் - அவர் உங்கள் ஃபிரண்ட் என்பதற்காக! மற்றபடி, அவரிடம் 'ஹலோ...' என்ற ஒரு வார்த்தையைத் தவிர வேறு வார்த்தை பேசியதில்லை...''

தனஞ்ஜெயனின் இதழ்கள் வளைந்து சிரிப்பைச் சிந்தின. அவன் அவளிடம் லேசாக கண்சிமிட்டினான்.

''தனா....'' அவள் பிரமித்து நோக்கினாள்...

''ஈவினிங் வெளியே போகலாமா..?''

''நிஜமாகவா..?''

''நிஜமாகத்தான்...''

''இத்தனை நாளில்... முதன் முதலாய் என்னை வெளியே அழைத்துப் போகிறேன்னு சொல்லியிருக்கீங்க..! எனக்கு எப்படியிருக்கிறது தெரியுமா..?''

''அது உனக்குத்தானே தெரியும்...''

''அது சரி... பதிலுக்குப் பதில் சொல்லாவிட்டால்... தனஞ்ஜெயனின் பெருமை என்னாவது..? ம்ம்... எங்கே அழைத்துக் கொண்டு போவீங்க...?''

''அதை நீயே சொல்லு...''

''கோவிலுக்குப் போகலாமா..?''

"நினைத்தேன்... நீ இதைத்தான் சொல்வாய் என்று..."

"முதல் முதலாய் வெளியே போகிறோம்... கோவிலுக்குப் போவதுதான் முறை..."

அன்று மாலை... அவனுடைய டி.வி.எஸ். அப்பாச்சியில் ஏறி.. அவன் முதுகைப் பற்றிக் கொண்டு... அவன் பின்னால் அமர்ந்தபோது... சிறகேயில்லாமல்... தான் பறப்பதாக உணர்ந்தாள் சாருலதா. நீல வானம்... கண்முன் விரிய... அவனது வண்டி... சாலையின் போக்குவரத்தில் கலந்தது.

'இவன் என்னுடையவன்...' புயலின் மனதை வசப்படுத்திக் கொண்ட நிறைவில் - பூவின் இதயம் மகிழ்ந்தது.

கோவிலின் வாசலில் வண்டியை நிறுத்திப் பூட்டிவிட்டு தனஞ்ஜெயன் வந்தான். அவனுடன் இணைந்து நடந்த சாருலதா.. பெருமையாய் உணர்ந்தாள்.

"அபிஷேகக் கூடை வாங்கிக்கலாம் தனா..."

"வாங்கிக்க..."

"பூ...?"

"அதைக்கூட என்னிடம் கேட்கணுமா...? வாங்கிக் கொள்..."

தனஞ்ஜெயன் இயல்பாய் பூக்காரப் பெண்மணியிடம் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் கோடி ரூபாய் கொடுத்து வைர நகையை வாங்கிப் பரிசளித்து இருந்தாலும் இந்த அளவிற்கு சாருலதா மகிழ்ந்து போக மாட்டாள் என்பது.

பூ என்பது... மனதிற்குப் பிடித்த ஆணின் கையில் பெண் வாங்கத் தவம் செய்யும் ஒரு மங்கலப் பொருள்... உரிமையுள்ளவன் மட்டுமே ஒரு பெண்ணிற்கு பூ வாங்கிக் கொடுக்க முடியும். உடந்தைப்பட்டவனிடம் மட்டுமே... அந்தப் பெண்... பூவை வாங்கிக் கொள்வாள்... அதை சாருலதா செய்தாள்.

9

நானாக... நானில்லை...
நீயின்றி நானில்லை....

அவர்கள் இருவரும் கோவிலுக்குள் நடந்தார்கள்... அந்தி நேரத்துக் காற்று... அவர்களை இதமாக தொட்டுத் தழுவிச் சென்றது. கோவில் கோபுரத்தில்... புறாக்கள் சிறகடித்து வந்து அமர்ந்தன.

சாருலதாவின் மனம் இறகைவிட லேசாக ஆனது.

"என்ன... கோபுரத்தை அப்படிப் பார்க்கிறாய்...?" என்று வினவினான் தனஞ்ஜெயன்...

"எனக்கு அதுபிடிக்கும் தனா.. ஈவினிங் டயத்தில் கோவிலுக்கு வருவதே ஒரு இனிமையான அனுபவம் தெரியுமா..? கோவில் கோபுரத்தில் கூடுகட்டி இருக்கிற புறாக்கள் சிறகடிக்கும் சிறகோசை... கோவிலின் ஆலய மணி எழுப்பும் மணியோசை... இந்தக் காற்றில் நம் காதில் ஒலிக்கும், 'ஓம்..' என்ற மந்திர ஓசை... இப்படி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். பட்... அடிக்கடி கோவிலுக்கு வர என்னால் முடிவதில்லை..."

"என்னால் மட்டும் முடிகிறதா..? நீ ஆசைப்பட்டியேன்னு இன்று உன்கூட வந்தேன்..."

" 'உன்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தேன்'னு சொல்லுங்க..."

"சரி தாயே... அப்படியே சொல்கிறேன்... இப்ப வா... சுவாமி தரிசனம் பண்ணலாம்..."

அவர்கள் கண்மூடி... நிற்க... அர்ச்சகர் வந்து பிரசாதக் கூடையை வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களின் பெயர் நட்சத்திரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு போனார்... தீபாராதனை ஒளியில் கடவுளை வணங்கி.. கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள் சாருலதா. அம்மன் சன்னதியிலும் அர்ச்சனையை முடித்துக் கொண்டு - கோவிலை வலம் வந்தார்கள்.

"உட்கார்ந்து விட்டுப் போகணும். தனா..."

"அதோ.. அங்கே உட்காரலாமா..?"

தனஞ்ஜெயன் கோவில் மண்டபத்தை சுட்டிக் காட்டினான். சாருலதா சந்தோசமாய் தலை அசைத்தாள்... அவர்கள் மண்டபத்தின் படிக்கட்டில் அமர்ந்தார்கள்.

"அந்தத் தேங்காய் மூடியை இங்கே தள்ளு..."

தனஞ்ஜெயன்... தேங்காய் வில்லலையை எடுத்து சாப்பிட ஆரம்பித்தான். அவனுக்கு இரண்டு படிகள் தள்ளி... கீழே அமர்ந்திருந்த சாருலதா... மௌனமாய் அவன் மடிமேல் தலை சாய்த்தாள்.

தனஞ்ஜெயனின் கவனம் தேங்காயின் மீதிருந்து... சாருலதாவின் பக்கம் திரும்பி விட்டது. அவன் மனம் மென்மையானது. 'நீயே தஞ்சம்' என்பதுபோல் மடி சாய்ந்திருந்த அவளின் அந்தத் தன்மை... அவனது முரட்டு மனத்தை நெகிழ்த்தியது. அவன் அவளது முடி கோதி விட... சாருலதா கண்மூடி அவன் மடியில் இன்னும் புதைந்தாள்...

"சாரு..."

"ம்ம்..."

"என்ன இது குழந்தை போல..?"

"உங்களின் முன்னால் நான் ஒரு குழந்தை போலத்தான் ஆகிவிடுகிறேன் தனா. உங்களுக்குத்தான் இது புரியவில்லை..."

"இதை நீ சொல்லித்தான் நான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமா..? எனக்கே அது நன்றாகத் தெரியுமே..."

"தெரிந்தும் ஏன்... என் மனத்தைக் காயப்படுத்துகிறீங்க..?"

"நீ ஏன் காயப்படுகிறாய்..? உன்னை நான் வழி நடத்துகிறேன் என்று நினைத்தால் என்ன..?"

"இதுவா வழிநடத்துவது..? என் மனதை கசக்கிப் பிழிந்து விட்டு.. இப்போது நியாயவாதிபோல பேசுகிறீங்க..."

"சண்டை போடத்தான் கோவிலுக்கு வந்தாயா..?"

"இல்லை... சாமி கும்பிடத்தான் வந்தேன்..."

"உன்னைப் பார்த்தால் அதற்கு மட்டும் வந்தது போலத் தெரியவில்லையே..."

அவன் மடிசாய்ந்திருப்பதைத்தான் அவன் கேலியாகக் குறிப்பிடுகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அவள்... வெட்கத்துடன் விலகி அமர்ந்தாள்.

"இப்படி மேலே வந்து... என் பக்கத்தில் உட்கார்..."

அவன் கைநீட்ட... அதை இறுகப் பற்றியவள்... மேனிச் சிலிர்த்தாள். அவள் உணர்ந்த உணர்வை... அவனும் உணர்ந்ததை அவனது முகம் சொல்லியது. அவன் அவளையே பார்க்க ஆரம்பித்தான்... சாருலதா முகம் சிவந்தாள். அவன் பார்வையைச் சந்திக்க முடியாமல்... கோவில் கோபுரத்தை பார்த்தாள்.

"ஏண்டி... என் முகம் பார்க்க மாட்டாயா..?"

"சசு... இது கோவில் தனா..."

"இப்போதுதான் அது நினைவிற்கு வந்ததா..?"

"எப்போதும் என் நினைவில் அது இருக்கும்..."

அவள் விரல் பற்றிக்கொண்டான் தனஞ்ஜெயன். அவள் கையை உருவிக் கொள்ளாமல்... அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

"என்னமோ சொல்ல நினைக்கிறாய்ன்னு தெரிகிறது... சொல்லு..."

"இந்த நிமிடங்கள்.. என் வாழ்வின் பொக்கிஷ நிமிடங்கள் தனா..."

"எனக்கும் இந்த நினைவிருக்கும் சாரு..."

"இப்படி அமைதியாய்... என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து நீங்கள் பேச... நான் கேட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல் ஆசையாக இருக்கிறது..."

"அதுசரி... வேலையை யார் பார்ப்பது..?"

"இப்போதுகூட வேலையின் நினைவுதானா...? யோசித்துப் பார்க்கும்போது... நம் நேரம்... நமக்குச் சொந்தமாக இல்லைன்னு தோணுது தனா..."

"ம்ம்... நிஜம்தான்..."

"எதற்கும் பொழுது இல்லை... நமக்கே நமக்கென்று செலவழிக்க சில நிமிடங்களை நாம் விட்டுவைத்தால் என்ன தனா.. நான் படித்த ஒரு கவிதையைச் சொல்லவா..?"

"நீ படித்ததா... இல்லை... நீ எழுதியதா..?"

"நான் எழுதி... நான் படித்த கவிதை..."

"அதுதானே பார்த்தேன்... வசமாய் நான் அகப்பட்டுக் கொண்டேனென்று கவிதை சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டாயா? இதோ பார் சாரு... கவிதைன்னாலே எனக்கு அலர்ஜி..."

"இப்போது நான் கவிதை சொல்லவா.. வேண்டாமா?"

"அந்தக் குறை உனக்கெதற்கு... சொல்லு..."

"கோபுரத்தின் மாடங்களில்
கூடுகட்டி வாழ்கின்ற...
புறாக்களை நின்று பார்க்க
பொழுதுண்டோ எந்தனுக்கு...?"

"பரவாயில்லையே... நன்றாக இருக்கிறதே... நான் கிருஷ்ணனின் கவிதையைப் படித்துவிட்டு கதி கலங்கிப் போயிருந்தேனா... அந்த நினைவில்... உன் கவிதையையும் கலாய்த்து விட்டேன்..."

"இன்னும் சொல்லவா..?"

"சொல்லு..."

அவள் ஆர்வமாய் கேட்பதை ரசித்தபடி, அவன் அனுமதி கொடுக்க... அவள் உற்சாகமாய் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

"இதமான இரவினிலே...
இணையான உன்னுடனே...
நிலவொளியில் சோறுண்ணும்
நினைவுண்டோ எந்தனுக்கு..?"

அவன்... அவளது கவிதையின் கருப்பொருளை... ஆழ்ந்து அனுபவித்துக் கேட்டான்.

"நீ பட்டணத்து பெண்ணாயிற்றே... உனக்கு எப்படி நிலாச் சோற்றைப் பற்றித் தெரியும்..?"

"நீங்கள் 'நிலாச் சோறு' சாப்பிட்டிருக்கிறீங்களா..?"

"எங்கள் கிராமத்து வீடுகளை, எப்படிக் கட்டியிருப்போமுன்னு நீ நினைக்கிறாய்..? எங்கள் வீட்டில் முன் வராண்டாவை அடுத்து... நான்கு பக்கமும் வராண்டா வைத்து... நடுவில் ஒரு முற்றம் உண்டு... ராத்திரியில் சாப்பாட்டை நாங்கள் அங்கே உட்கார்ந்துதான் சாப்பிடுவோம். நான் சாப்பிடாத 'நிலாச் சோறா'?"

"எங்கள் வீட்டில் - மொட்டை மாடியில் - குடும்பத்தோடு உட்கார்ந்து 'நிலாச் சோறு' சாப்பிடுவோம். பௌர்ணமியானால்... நைட் சாப்பாடு... மொட்டை மாடியில்தான்..."

அன்று... வெகுநேரம்வரை தனஞ்ஜெயன் அவளருகில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான்... சாருலதாவின் மனம் நிறைந்து கொண்டிருந்தான். சாருலதாவின் மனம் நிறைந்து... பொங்கித் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது... அவளது வீட்டருகே அவன் அவளை இறக்கி விட்டபோது விடை பெற மனமில்லாமல் விடைபெற்றுக் கொண்டாள் சாருலதா.

"வீட்டுக்கு வாங்களேன் தனா..."

"வருகிற முறைப்படி... கட்டாயம் ஒருநாள் வருவேன்... இப்போது வேண்டாம்... போய் வரவா..?"

"ம்ம்ம்..."

"பை..."

"பை..."

சாருலதா - அழைப்பு மணியில் கை வைக்கும் முன்னாலேயே கதவு திறந்தது... அவளின் அண்ணி அஞ்சலி... கண்களில் ஓர் எச்சரிக்கையை உணர்த்தியவாறு நின்றிருந்தாள்...

"அண்ணி..."

"ஸ்ஸ்... சாரு... வீட்டில் எல்லோரும் உன்மேல் கோபமாய் இருக்காங்க..."

"ஏன்... என்ன விசயம்..?"

"என்ன விசயமா..? உன் ஸ்கூட்டி எங்கே..? நீ யாருடனோ பைக்கில் வந்து வாசலில் இறங்குகிறாயே அவன் யார்..? உன் ஆஃபீஸ் விட்டு நான்கு மணி நேரம் ஆகிறது... இருட்டி... இவ்வளவு நேரம் ஆகும் வரை... நீ எங்கே

போயிருந்தாய்..?"

சாருலதா... கேள்விகளை எதிர் நோக்க வேண்டிய கட்டாயத்தை உணர்ந்தாள். குடும்பசபை கூட்டப்பட்டது. அவள் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டாள்.

10

நினைவினிலே கலந்தவனே...

நீயின்றி நானில்லை

ரமணன் கோபமாக தங்கையை உறுத்துப் பார்த்தான். சாருலதா மௌனமாக... ஆனால்... ஒரு திடத்துடன் நிமிர்ந்து நின்று, அவன் பார்வையை எதிர் கொண்டாள். அவர்கள் இருவரையும் பெற்ற தகப்பனான கங்காதரனின் கண்களில்... மகளின் நிமிர்வு பட்டது. அவர் யோசனையுடன் மனைவியைப் பார்த்தார்... கண்களில் கலக்கத்துடன் மகளைப் பார்த்தாள் மேகலா.

"ஏன் லேட் சாரு..?"

"கோவிலுக்குப் போயிருந்தேன்ம்மா..."

"இவ்வளவு நேரமாகவா சாமி கும்பிட்டாய்..?"

"சாமி கும்பிட்டுவிட்டு உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம்... நேரமாகி விட்டது..."

மேகலாவின் பார்வை... கணவனின் பார்வையைச் சந்தித்து மீண்டது. கங்காதரனின் முகத்தில் கோபச் சிவப்பு உதயமாவதைக் கண்டவள்... பதற்றம் கொண்டாள்.

"யாருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாய் சாரு..?"

"என்னைக் கொண்டு வந்து வாசலில் இறக்கிவிட்டுப் போகிறாரே... அவருடன்தான் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்..."

ரமணன் தங்கையைப் பார்த்து பல்லைக் கடித்தபடி அவளருகில் வேகமாய் நகர முற்பட... அஞ்சலி அவன் கையைப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்தினாள்.

"பொறுங்க... அத்தை விசாரித்துக் கொண்டு இருக்காங்கல்ல... அப்புறமும் நீங்கள் ஏன் பாய வேண்டும்..?"

"அவள் திமிராய பதில் சொல்வதைக் கேட்டாயா.. இல்லையா..? இதைக் கேட்டுக் கொண்டு பொறுமையாய் நிற்கச் சொன்னால்... என்னால் அது

முடியாது..."

"சாருலதா திமிர் பிடித்தப் பெண்ணில்லை...."

"அவள் பேசுவதைக் கேட்ட பின்னாலுமா இப்படிச் சொல்கிறாய்...?"

"அவள் மனதிலிருப்பதை அவள் சொல்கிறாள்.."

"எதை வேண்டுமென்றாலும் சொல்லிவிடலாமா..?"

"இன்னும் அவள் முழுதாய் சொல்லவில்லைங்க..."

"இன்னும் சொல்ல என்ன இருக்கிறது..?"

"நிறைய இருக்கிறது... அவளைப் பேசவிடுங்க..."

மகளை, மருமகள் அடக்கிக் கொண்டிருப்பதைச் செவிமடுத்துக் கொண்டே மகளை நிதானமாய்... ஆனால் - ஆழமாய் ஒரு பார்வை பார்த்தார் கங்காதரன்.

"உன்னை வாசலில் வந்து விட்டுவிட்டுப் போகிறவர் யாரும்மா..?"

"தனஞ்ஜெயன்... என்னுடைய சீனியர் ஆபிஸர்..."

"ஓ... உன் ஸ்கூட்டி என்ன ஆனது..? ரிப்பேரா...?"

"இல்லைப்பா... அது ஆஃபீஸ் ஷெட்டிலேயே இருக்கிறது... நானும்... தனாவும் இன்றைக்கு கோவிலுக்குப் போவதாய் முடிவு பண்ணியதால்... நான் அவருடைய வண்டியிலேயே வந்து விட்டேன்..."

மேகலா, உதட்டைக் கடித்துத் தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டாள். மகளை நன்கு புரிந்து வைத்திருந்தவளுக்கு, அவள் ஒரு முடிவுடன் பதில் சொல்வது நன்றாகப் புரிந்து விட்டிருந்தது.

"தனஞ்ஜெயன் உன் நண்பரா...?" கங்காதரன் கூர்மையான பார்வையுடன் வினவினார்.

அவர் இந்தக் காலத்து இளைய தலைமுறையினரைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவர். அவர்களின் உலகமே வேறு என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருந்தவர். எனவே... கவனமாய் வார்த்தைகளைக் கோர்த்துக் கேள்வி கேட்டார்.

"இல்லைப்பா... அவர் அதற்கும் மேலே..."

"நேரடியாய் பதில் சொல்லும்மா..."

"நான் தனஞ்ஜெயனைக் காதலிக்கிறேன்ப்பா... அவரைத்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்ளணும்னு நினைக்கிறேன்..."

வீடு அதிர்ச்சியுடன் அமைதியானது. சாரு லதாவின் மனதில் காதல் இருக்கும் என்பதை அறியாதவர்களாய் அதுநாள் வரை இருந்தவர்கள்.

இன்று அவள் வாய் மொழியிலேயே அதைக் கேட்கவும்... சிலையாகிப் போனார்கள்.

சாருலதாவின் சுபாவம் அப்படிப்பட்டது. அவள் காதலில் விழுவாள் என்று கொஞ்சம்கூட அவர்கள் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. எதையும் புத்திசாலித் தனமாய் எதிர்நோக்கிக் கையாளும் பெண் மனதில் காதல் இருப்பதை அறிந்ததும்... அவர்கள் தாளமாட்டாமல் அவளிடம் இதைக் கேட்டே விட்டார்கள்.

"ஏன்ம்மா... காதலித்தால்... அந்தப் பெண் புத்திசாலியில்லையென்று அர்த்தமா..? இல்லை... புத்திசாலிகள் காதலிக்கவே கூடாதுன்னு நீங்க சொல்கிறீங்களா..?" அன்று அவள் எதிர்க்கேள்வி கேட்டாள்.

"நீ இந்த வீட்டுப் பெண் சாருலதா..."

"அதனால் என்னம்மா..?"

"எங்களிடம் மறைத்து நீ இப்படி ஒரு காரியத்தைப் பண்ணலாமா..?"

"மறைக்க வேண்டும்ன்னு நினைத்ததே இல்லைம்மா. சொல்ல வேண்டிய சந்தர்ப்பம் இதுநாள்வரை வரவில்லை. அதனால் நான் சொல்லவில்லை. இப்போது சந்தர்ப்பம் வந்திருக்கிறது. சொல்லி விட்டேன்... அவ்வளவுதான்..."

"நீ சொன்னால்... அதை நாங்கள் உடனே கன்ஸிடர் பண்ணிவிடணுமா..?"

"நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே அண்ணா... ஆனால், நான் சொல்லிவிட்டேன் என்பதற்காக கன்ஸிடர் பண்ணாமல் விடவும் வேண்டாமே..."

"சாரு... உன்மேல் எங்களுக்கு அக்கறை இருக்கக் கூடாதா...?"

"கூடாதுன்னு நான் சொன்னேனா அண்ணி...? அதே சமயம் நான் சிறு குழந்தையில்லை. என் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் பக்குவம் எனக்கு இருக்கிறது என்பதை நீங்களும் புரிந்து கொள்ளணும்."

"உன்னை மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்ளணும்தானே இப்போதும் நீ சொல்கிறாய். இந்த வீட்டின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று நீ இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லையே..."

"இந்த வீட்டின் கௌரவம் பாதிக்கும்படி நான் எதுவும் செய்யவில்லையே அம்மா..."

"நீ பிறந்தது முதல் உனக்கு எது நல்லது... எது கெட்டதுன்னு... பார்த்துப் பார்த்துச் செய்தவர்கள் நாங்கள்... எங்களுக்கு உன் கல்யாணத்தைத்

"...நிம்மதிக்கும் உரிமை கிடையாதா..?"

"உரிமைப் பிரச்னையைக் கிளப்ப... இது ஒன்றும் சொத்துப் பிரச்னை இல்லையம்மா... வாழ்க்கைப் பிரச்னை... என் மனதுக்குப் பிடித்தவரோடு நான் வாழ்ந்திட நினைப்பது தப்பா..?"

"உன் மனதுக்குப் பிடித்திருந்தால் மட்டும் போதுமா சாரு..?"

"வேறு என்னம்மா வேண்டும்..?"

"கல்யாணம் என்பது விளையாட்டுச் சமாச்சாரமில்லை... அது ஆயிரங் காலத்துப் பயிர்... எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன்னு முடிவு பண்ணிவிடக்கூடாது..."

"இதை வேறு விதமாகவும் சொல்லலாம் அம்மா..."

'எப்படி..?' என்று கேள்வி கேட்காமல் அவளுடைய குடும்பம் அவளை முறைத்துப் பார்த்தது.

நிச்சயம் அவள் விதண்டாவாதமாய் ஏதாவது ஒரு பதிலை சொல்லுவாள் என்பதை அவர்கள் அறிந்தவர்களாதலால்... பல்லை கடித்துக் கொண்டு... அவளைப் பார்த்தார்கள்.

"திருமணம் என்பது... இருமனம் இணையும் விசயம். ஆயிரம் காலத்து பயிர்களாய் வாழ வேண்டிய வாழ்க்கையை - கடமைக்காக அவர்க[illegible] வாழ்ந்து விடக்கூடாது..."

கங்காதரன்... கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு நிமிடம் அமைதிய[illegible] நின்றார். பின் மகளைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"இப்ப முடிவாய் நீ என்னதான் சொல்கிறாய் சாரு?"

"கல்யாணம் என்ற ஒன்றைப் பண்ணிக் கொள்வதாக இருந்தால் தனஞ்ஜெயனைத்தான் நான் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வேன்."

"அவரின் ஊர் எது..."

"தேனி பக்கத்தில் ஒரு கிராமம்..."

"எதற்கும் அவரை... நாளைக்கு வந்து என்னைப் பார்க்கச் சொ[illegible] அவருடன் பேசிவிட்டு என் முடிவைச் சொல்லுகிறேன்..."

கங்காதரன் விருட்டென்று சென்றுவிட... குடும்ப சபை... அப்போதை கலைந்தது.

சாருலதாவிற்கு கண்கள் கலங்கின. 'காதலிப்பது அவ்வளவு பெ[illegible] குற்றமா..? ஆள் மாற்றி ஆள் எத்தனை கேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டார்[illegible]

அவள் மௌனமாய் சோபாவில் அமர்ந்து தலையைப் ப[illegible] கொள்ள... அவளது கையை ஒரு பிஞ்சுக் கை பற்றி இழுத்தது. நிமி[illegible]

பார்த்தாள். அவளது அண்ணனின் குழந்தை ஆர்த்தி நின்றிருந்தது.

"ஏன் அழுகிற அத்தை..?"

"ஒன்றுமில்லைடி செல்லம்..."

சாருலதா, கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு குழந்தையைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டாள். அது அவளது முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்தது.

"என்ன ஆர்த்தி..?"

"நீ பாட்டியிடம் கேட்காமல் சாக்லெட் தின்றாயா..?"

"இல்லையே..."

"எதையாவது உடைத்து விட்டாயா...?"

"இல்லைடா கண்ணம்மா..."

"ஹோம் வொர்க் செய்யவில்லையா..?"

"எனக்கு ஹோம் வொர்க்கெல்லாம் கிடையாது... எல்லாம் ஆபிஸ் வொர்க்தான். ஆமாம்... எதற்கு... என் கண்ணுக்குட்டி... அத்தையை இத்தனை கேள்வி கேட்டுதாம்..?"

"அப்புறம் ஏன் அத்தை... அம்மா... அப்பா.. பாட்டி... தாத்தா.. எல்லோரும் உன்னையே திட்டினாங்க..?"

'என்னவென்று பதில் சொல்வது..?' சாருலதா கண்களில் துளிர்த்த கண்ணீரோடு... குழந்தையை இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டாள்.

11

இதயத்திலே இருப்பவனே...
நீயின்றி நானில்லை...

தனஞ்ஜெயன் கோபத்துடன் தன் எதிரே நின்று கொண்டிருந்த உதவியாளரைத் திட்டிக் கொண்டிருந்தான்... சாருலதா அவனது கேபினுக்குள் நுழைந்தாள். உதவியாளரை திட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு... அவளை அனல் பார்வைப் பார்த்தான் அவன்.

'எதற்கு இப்படிப் பார்க்கிறான்..?' அவள் புரியாமல் அவன் முகம் பார்க்க...

"நீங்க போங்க ரமேஷ்... இனிமேல் இப்படிச் செய்யாதீங்க... ஸ்டேட்மென்டை கரெக்ட் பண்ணி... புதிதாய் பிரிண்ட் போட்டுக்கிட்டு வாங்க..." என்று ரமேஷை அனுப்பி வைத்தான் தனஞ்ஜெயன்...

"தனா.." என்று சாருலதா ஆரம்பிக்க...

"[illegible] உனக்கு..!" என்று வெடித்தான் அவன்.

"என் கோபமாய் பேசுகிறீங்க..?"

"பின்னே... நீ செய்யும் காரியத்திற்கு உன்னைக் கொஞ்ச[illegible] வேண்டுமா..?"

'அப்படியே... நீ கொஞ்சி விட்டாலும்... முகடு...' சாருலதா மனதிற்கு[illegible] அவனைத் திட்டி... வெளியே...

"நான் என்ன செய்தேன்..?" என்று கேட்டாள்.

"அது கூடத் தெரியவில்லை... ம்கூ... நீயெல்லாம் எப்படித்தான் இந்[illegible] ஆஃபிஸில் இத்தனை வருடமாய் குப்பை கொட்டுகிறாயோ..?"

"எதைச் திட்டுவதென்றாலும்... காரணத்தை சொல்லி விட்டு[illegible] திட்டுங்க..."

"பேசுறதுக்கு [illegible] ஒன்று இருக்கில்ல... அதைத் தட்டிவிட்டு [illegible] உனக்கு இருக்க வேண்டாமா..? நீ பாட்டுக்கு உன்[illegible] வந்து விடுவதா..?"

"உங்க அறைக்கு... நான் வருவதற்கு... பெர்மிசன் கேட்டு விட்டுத்தா[illegible] வர வேண்டுமோ..?"

"என் வீட்டிற்கு நீ வருவதாக இருந்தால்... பெர்மிசன் கேட்க வேண்டி[illegible] அவசியம் இல்லை... அது உன் வீடு... நீ இஷ்டப்படி... வரலாம். ந[illegible] [illegible] இது ஆஃபிஸ்... இங்கே சில பார்மாலிட்டி[illegible] [illegible] நீ வரும்போது நான் ரமேஷை திட்[illegible] இருக்கிறது... இப்போது பார்த்தாயா... உன் முன்னால் திட்டு வாங்க... அ[illegible] கொண்டிருந்தேன்... [illegible] மாட்டானா..?"

"எனக்கென்ன தெரியும்... நீங்க அவரைத் திட்[illegible] கொண்டிருப்பீங்கன்னு..."

"தெரிய வேண்டும்... சும்மா... புத்திசாலின்னு பீற்றிக் கொண்ட[illegible] போதாது... அந்தப் புத்தியைக் கொஞ்சம் யூஸ் பண்ணணும்..."

[illegible] போராட்டத்துடனும் அவ[illegible] மனம் நிறையக் கவலையுடனும்... நொந்தாள்... அவனிடம்[illegible] துணையைத் தேடி வந்த சாருலதா மனம் [illegible] வந்ததைப் பேசாமலேயே திரும்பிச் சென்றுவிட்டாள்.

'எப்போது பார்த்தாலும் இதேதானா... எப்போது இவன் தே[illegible] கொட்டுவான்... எப்போது தேனாய் சிரிப்பான் என்று தெரியாத பிழைப்[illegible] என்ன பிழைப்பு..?'

அவளுடைய இருப்பிடத்தில் அமர்ந்து... பேப்பரில் எதையோ கிறு[illegible]

கொண்டிருந்தாள்... அவளது கையில் இருந்த பேப்பர் உறுவப்பட்டது...

"ம்ம்... மனம் சரியில்லைன்னா... கவிதை மழை கொட்ட ஆரம்பித்து விடுமே..." என்றபடி அவள் எதிரே அமர்ந்து அவளது கவிதையை வாய்விட்டு படிக்க ஆரம்பித்தான் தனஞ்ஜெயன்..

"ஊனக் கனவுகளே...
ஊனுருக்கும் நாள் தோறும்;
காண ஒரு மனதில்லை...
கவிக் குயிலோ மனச்சிறையில்...."

பேப்பரில் இருந்து பார்வையை உயர்த்தி சாருலதாவைப் பார்த்தான் அவன்.. அவளோ... அவனது பார்வையைத் தவிர்த்து... கம்ப்யூட்டரின் கீ போர்டைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

'கோபமாம்... என்னோடு பேச மாட்டாளாம்...' அவன் முகத்தில் இளநகை அரும்பியது.

'என்னோடு பேசாமல் இருந்து விடுவாளா..? இவளால் அது முடியுமா..?' என்ற நினைவு மனதில் எழ, அவன் முகம் மென்மையானது.

"என்னடி இது..?" என்றான் பேப்பரை அவள் முன்னால் காட்டி.

"என்னன்னு தெரியாமல்தான் இப்போது படித்தீர்களாக்கும்.." அவள் முகம் நிமிராமல் பதில் சொன்னாள்.

'பேசி விட்டாள்...' அவன் முகத்தில்... வெற்றிக் குறியீடு வந்தது.

"அது தெரியுது... கவிதை எழுதினால்கூட... ஆரோக்கியமான கவிதையாய் எழுத மாட்டாயா..? அது என்ன ஊனக் கனவுகள்... ஊனை உருக்குவது..? கவிதையில் கூட.... ஊனத்தைப்பற்றியும்.. உருக்குவதைப் பற்றியும்தான் உனக்கு எழுத வருமா..? உருப்படியாய் எழுத வராதா..?"

அவன் வம்பிழுத்தான்... அவன் எதிர்பார்த்தபடி அவள் ரோசமாய் தலை நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

"இதோ பாருங்கள் தனா..."

"பார்த்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறேன்..!"

அவனது காந்தம் போன்ற கண்கள் கவர்ந்து இழுக்க - அவள் பேச்சு வராமல் தடுமாறினாள்.

'ஊஹூம்... இவன் மயக்கப் பார்க்கிறான்... திட்டுவதை எல்லாம் திட்டி விட்டு.. இப்போது கொஞ்சிக் குலாவ வருகிறான்... மயங்கி விடக்கூடாது...'

அவள் அவசரமாய் அவன் முகத்திலிருந்த பார்வையை விலக்கிக் கொண்டாள்.

[illegible] இருக்கிறேன்...
[illegible] யாருன்னு
[illegible] இந்த தனஞ்ஜெயன் [illegible] அதனால் நீ கவலைப்படாதே...
[illegible] வருவேன்..."
[illegible] தெரியும்..."
[illegible]
[illegible] உரிமைப் பட்டவளிடம் தானே
[illegible]
[illegible] வளர்க்க வேண்டும் என்பது
[illegible] எந்தநேரம் வம்பு [illegible]
[illegible] சாருலதாவின் கண்கள் லேசாகக் கலங்கி விட
[illegible]
[illegible] உன்முகம் இப்படி கலங்கித் தெரிகிறது..?"
[illegible] கோபமெல்லாம்... காற்றாகப் பறந்து விட
[illegible] போல... அவன் முகம் பார்த்து மறுகினாள்
[illegible]

"தனா..."
"[illegible] சொல்லு..."
"[illegible] தெரிந்து விட்டது..."
"[illegible] போய் என் அழுகிற...?"
"[illegible] கேள்வி கேட்டாங்க..."
"[illegible] சொல்லிவிட்டுப் போகவேண்டியதுதானே..?"
"கேட்டால்... பதிலைச் சொல்லிவிட்டுப் போகவேண்டும் என்று சொல்கிறார்..."
"அப்பா உங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்..."
"[illegible]? [illegible] பார்த்து விட்டால் போச்சு.."
"[illegible] பார்க்க வேண்டுமாம்..."
"இன்றைக்கே அவரை வந்து பார்க்கிறேன். போதுமா
"ஓகே... இன்றைக்கே [illegible]
இப்போதாவது கொஞ்சம் சிரியேன்..."
சாருலதா முகம் மலர்ந்தது. லேசாகச் சிரித்தாள். அன்புடன்... அவ
[illegible] பற்றி அழுத்தினான் தனஞ்ஜெயன்.
[illegible] சிரித்த முகமாய் இருக்க வேண்டும்... அழு
"[illegible] இப்படித்தான் [illegible]
[illegible] சத்தமாகப் பிடிக்காது..."

"அப்பா... துளைத்து... துளைத்து கேள்வி கேட்பார்..."
"கவலைப்படாதே... நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்..."
"எனக்கென்னவோ... பயமாய் இருக்கிறது..."
"எதற்குப் பயம்..? பைத்தியம்... நானிருக்கிறேன்..."
"எப்போதும் எனக்காக நீங்கள் இருப்பீர்கள்தானே..?"
"நிச்சயமாய் இருப்பேன்..!"
"ஐ லவ் யு தனஞ்ஜெயன்..!"
"சேம் டு யு சாரு..."
"எனக்கு உங்களை... ரொம்ப... ரொம்பப் பிடிக்கும் தனா..!"
"இதை நீ சொல்லித்தான் நான் தெரிந்துகொள்ளணுமா?"
"உங்கள் மேல் நான் வைத்திருக்கும் பிரியத்தின் அளவு உங்களுக்குத் தெரியாது..."

"தெரியும்... என் மேல் நீ வைத்திருக்கும் பிரியத்தின் அளவை உணர்ந்தவன் நான்... எனக்கு அது நன்றாகத் தெரியும்... கவலைப்படாமல் வேலையைப் பார்...."

தனஞ்ஜெயன்... ஆறுதலாய் அவளது விரல்பிடித்து அழுத்திவிட்டு எழுந்து சென்றான்.

12

நீரின்றி ஓடமில்லை...
நீயின்றி நானில்லை...

சரியாக மாலை ஆறு மணிக்கு தனஞ்ஜெயனின் வண்டிச் சத்தம் வாசலில் கேட்டது... சாருலதா... ஆவலாக வாசலுக்கு ஓடினாள்.. தனஞ்ஜெயன் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு வீட்டுப் படியேறி வந்தான்.. கண்களில் கவலையோடு அவனைப் பார்த்த சாருலதாவிற்கு... நம்பிக்கை யூட்டும் விதமாய்... இதமாய் புன்னகைத்தான்.

வரவேற்பறையில் கங்காதரன் டி.வி.யை பார்ப்பது போல் - அவன் வரவுக்காக காத்திருந்ததைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் - பாவனை செய்தார். ரமணன் அறையைவிட்டு வெளியே வந்து கங்காதரனின் அருகே அமர்ந்தான். சுவர் மீது சாய்ந்து நின்றுகொண்டிருந்த மேகலா தனஞ்ஜெயனின் தோற்றத்தை எடை போடுவதுபோல் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"அப்பா... தனஞ்ஜெயன் வந்திருக்கிறார்..." சாருலதா எரிச்சலுடன் சத்தமாய் கூறினாள்.

அப்போதுதான் அவனைப் பார்ப்பதுபோலத் திரும்பிப் பார்த்த கங்காதரன்... அலட்சியமாக...

"வாங்க... உட்காருங்க..." என்று கூறினார்.

தனஞ்ஜெயன் அமர்ந்தான்... சாருலதா சற்றுத் தள்ளி.. மற்றொரு சோபாவில் அமர்ந்தாள்... சமையலறையிலிருந்து காபி டிரேயுடன் வெளிப்பட்ட அஞ்சலியைக் கண்டதும்... நிம்மதியாய் பெருமூச்சுவிட்ட சாருலதா... அவளை நன்றியுடன் பார்த்தாள்.

"தேங்க்ஸ்..." என்றபடி ஒரு காஃபிக் கோப்பையை எடுத்துக்கொண்டான் தனஞ்ஜெயன்...

"அப்புறம்... சொல்லுங்க மிஸ்டர் தனஞ்ஜெயன்..." பேச்சை ஆரம்பித்தார் கங்காதரன்...

"எதைப் பற்றிச் சொல்ல சார்..?" வினயமாகக் கேட்டான் தனஞ்ஜெயன்...

"உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்க..."

"என்னைப்பற்றி சாருலதா எதுவுமே சொல்லவில்லையா?"

தனஞ்ஜெயன் என்னவோ... இயல்பாகத்தான் இந்தக் கேள்வியை கேட்டான்... ஆனால்... ரமணியின் முகம் சிவந்துவிட்டது.

"வேண்டுமென்றே நம்மைக் கலாய்க்கிறான்ப்பா..." சன்னக் குரலில் கங்காதரனிடம் முணுமுணுத்தான் அவன்.

மகனின் கையைப் பிடித்து அழுத்தி... 'பொறு' என்பது போல் சிக்… கொடுத்தார் கங்காதரன்...

"உங்களைப் பற்றி... உங்களிடமே நேரடியாய் கேட்டுத் தெரி… கொள்ளணுமென்னு நினைக்கிறோம்..."

"அப்படியா... என்ன தெரிந்து கொள்ளணும்?"

"என்ன படித்திருக்கிறீங்க...?"

"எம்.எஸ்.ஸி... எம்.பி.ஏ..."

"சாருலதாவிற்கு சீனியர் ஆபிஸர்ன்னு சொன்னாள்..."

"ஆமாம்..."

"எத்தனை வருசம் சர்வீஸ்...?"

"ஆறு வருசம்..."

"ஓஹோ... அப்புறம்... எங்கே தங்கியிருக்கறீங்க...?"

"மடிப்பாக்கத்தில்... ஒரு அபார்ட்மெண்டில் இருக்கிறேன்."

"சொந்த அபார்ட்மென்டா..?"

"இல்லை... வாடகைதான்..."

"வாடகையா..?"

புருவம் உயர்த்தி மகனைப் பார்த்தார் கங்காதரன்... அவன், என்னவோ.. செய்யத் தகாத காரியத்தைத் தனஞ்ஜெயன் செய்து விட்டது போல் அவனைப் பார்த்தான்.

'அப்பனும்... மகனும்... ஏன் இப்படிப் பார்க்கிறானுக...' தனஞ்ஜெயன் சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு பதிலுக்கு அவர்களைப் பார்த்தான்.

"இன்னும் சொந்தமாய் ஒரு அபார்ட்மெண்ட் கூட வாங்கவில்லையா..?"

"வாங்கவில்லை..."

'அதுக்கு... இப்ப என்னாங்கிற..?' என்ற தொனியில் தனஞ்ஜெயன் கேட்டு வைக்க... சாருலதா கலவரமானாள்.

"வேறு... ஏதாவது இருக்கா..?"

"புரியவில்லையே..."

"பேங்க் பேலன்ஸ்... ஏதாவது இருக்கா?"

"இல்லை..."

"அதுவும் இல்லையா..?"

"ஆமாம்.. அதுவும் இல்லை..."

பழைய தொனியில் தனஞ்ஜெயன் சொல்ல... சாருலதா அவசரமாய் அவர்களது பேச்சின் ஊடே குறுக்கிட்டாள்.

"அப்பா..."

"நீ சும்மாயிரு சாரு..."

"அதில்லைப்பா..."

"நீ சும்மாயிருன்னு சொல்கிறேனில்லை... உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது... நீ ஊடே வராதே..."

செய்வதறியாதவளாய் சாருலதா...தனஞ்ஜெயனைப் பார்த்தாள்... அவன் முகத்தில் கோபக்குறி உதயமாகியிருப்பது புரிந்தது. அவளது அடி வயிற்றில் பயம் சூழ்ந்தது. பெற்றவர்... தனஞ்ஜெயனின் தன்மானத்தை வேண்டுமென்றே சீண்டுவதை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

கங்காதரனின் கணக்கீடு என்ன என்று புரியாத அளவிற்கு சாருலதா முட்டாள் அல்ல... மகளின் காதலை மறுக்கவும் செய்யாமல்... அவளது காதலை நிறைவேற்றவும் செய்யாமல்... அழகாய்.... காதலை முறிக்க வழி

செய்துகொண்டிருந்தார் அவர்.

இப்படிப்பட்ட கேள்விகளைக் கேட்டால்... எந்த ஆண்மகனுக்கும் கோபம் வரும். அதிலும் ரோசக்கார தனஞ்ஜெயனைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். கட்டாயம் அவன் சுருண்டு கொள்வான்...

தன்மேல் புரியாமல்... மகளின் காதலை உடைக்கும் வேலையைத் திறம்பட செயல்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் கங்காதரன்.

அதைத் தடுக்க வழியில்லாமல்... குமுறும் மனதோடு தகப்பனையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சாருலதா.

"ரமணா..."

"அப்பா..."

"நீ காலேஜ் லெக்சரர்... கைநிறைய சம்பளம் வாங்குகிறாய்... உன் மனைவி எல்.ஐ.சி.யில் வேலை பார்த்தாலும்... உன்னைவிட தகுதிகுறைவுதான்..."

"ஆமாம்ப்பா..."

"ஆனால்... உனக்குப் பெண் கேட்டுப் போன போது உன் மாமனார் நம்மை எத்தனை கேள்விகள் கேட்டார் என்பது நினைவிருக்கிறதா..?"

"எப்படிப்பா மறக்கும்..."

"உனக்குச் சொந்த வீடு இருக்கிறதான்னு கேட்டார்... சொந்த பங்களாவே இருக்குன்னு சொன்னோம். பேங்க் பேலன்ஸ் பற்றிக் கேட்டார்... லட் லட்சமாய்... கணக்கைக் காட்டினோம்.... அப்புறமும்... முகத்தைத் தூக்கினார். வாங்கிப் போட்டிருக்கும் பிளாட்களைப் பற்றிய விவரங் களைச் சொன்னோம். அப்புறம்தான்... பெண்ணையே நம் கண்ணி காண்பித்தார்..."

"நிஜம்தான்ப்பா..."

"இங்கே என்னன்னா... ஒரு சொந்த அபார்ட்மென்ட்டிற்குக்கூ வழியில்லை... கையில் ஒற்றைப் பைசா இல்லை.. எந்தத் தைரியத்தி இவர் பெண் கேட்டு நம் வீட்டுப் படியை மிதித்திருக்கிறார்..?"

தகப்பனும்... மகனும் பேசிக் கொண்டிருப்பதை.. கனல் வீசு கண்களுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தனஞ்ஜெயன், "உங்கள் வீட்டு பெண்... என்னைக் காதலிக்கும் தைரியத்தில்தான்... நான் பெண் கேட் உங்கள் வீட்டுப் படியை மிதித்தேன்.." என்றான்.

"அவள் அறியாப் பெண்... வாழ்க்கை நடத்த வசதிகள் வேண்டுமென் தெரியாமல்... கனவில் மிதக்கிறாள்... அவள் பிறந்ததில் இருந்து வசதியா

வாழ்ந்தவள்..."

"நானும் ஒன்றும் ஓட்டாண்டியில்லை..."

"மூன்று வேளை சாப்பாடும்... துணிமணியும் வாங்கித் தந்து வாடகை வீட்டில் குடித்தனம் செய்யத்தான் உங்கள் சம்பளம் கட்டும்..."

"இதைத் தாண்டி... வேறு என்ன வேண்டும்..?"

"எங்களுக்கு நிறைய வசதி இருக்க வேண்டும்..."

"என் வசதி போதுமென்று உங்கள் பெண் நினைக்கிறாளே.."

"பிறந்த வீட்டில் சீரும் சிறப்புமாய் வளர்ந்தவள்... வாழ்ந்தவள்.... போகும் வீட்டிலும் அதுபோல் வாழ வேண்டும்ன்னு நாங்க நினைக்கிறோம்.... அப்பா ஒரு விவசாயி... சொந்த ஊர் குக்கிராமம்... இதில் உங்களுடன் வாழ மட்டும் சென்னைப் பெண் கேட்கிறதா...?"

"ஹலோ... உங்கள் பெண்ணைக் காதலிப்பது நான்தான்... என்னைப்பற்றி மட்டும் பேசுங்க... எங்க வீட்டைப் பற்றியும் ஊரைப்பற்றியும் பேசாதீங்க... அதன் அருமை உங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது..?"

"புழுதி பறக்கும் கிராமத்தின் அருமை எங்களுக்குத் தெரியவே வேண்டாம்... ஒன்றுமில்லாத உங்களுக்கே இவ்வளவு பெருமை இருக்கும்போது... எல்லாம் இருக்கும் எங்களுக்கு எவ்வளவு இருக்கும்...?"

"இருந்தால் நீயே வைத்துக் கொள்..."

சட்டென்று ஏக வசனத்தில் பேசியவாறு தனஞ்ஜெயன் எழுந்துவிட.... சாருலதா கலவரமானாள்.

"தனா.." என்று அவன் கைப் பிடித்துத் தடுத்தாள்.

"விடு..." அவன் கையை உதறினான்...

"இப்போது சொல்கிறேன் கேட்டுக்கொள் சாரு... இனி உன் வீட்டிலேயே... என்னைத் தேடிவந்து, உன்னைப் பெண் கொடுக்கிறேன்னு சொன்னாலும்... நீ எனக்கு வேண்டாம்.. நீயென்ன பேரழகியா... உன்னிடம் எதைக் கண்டு நான் மயங்கினேன்? உன் காதலைக் கண்டு மயங்கினேன்... அதற்காகத்தான் போனால் போகிறதென்று பெண் கேட்டுவந்தேன்... உன் வீட்டில் என் தன்மானத்தை தட்டிப் பார்க்கிறாங்க.... இதெல்லாம் யாரால்..? உன்னால்... உன்மேல் நான் கொண்ட காதலால்... அந்தக் காதலே எனக்கு வேண்டாம் போடி..."

அவன் போய்விட்டான்... சாருலதா... சிலையாய் சமைந்து நின்றுவிட.. அவளுடைய குடும்பத்தார், வெற்றிகரமான பார்வையை

ஒருவருக்கொருவர் புரிந்தபடியே உள்ளே சென்று விட்டார்கள். அஞ்சலி மட்டும்... சாருலதாவின் அருகே வந்து ஆறுதலாய் தோள் தொட்டாள்... வெறுமையான பார்வையுடன், அவளது கையை விலக்கி விட்டாள் சாருலதா. அவளுக்குத் தேவை தனிமைதான் என்பதை உணர்ந்தவளாய் அஞ்சலி... மகளைத் தூக்கிக் கொண்டு... அறைக்குள் சென்று விட்டாள். சாருலதா சரிந்து அமர்ந்தாள்.

'போய் விட்டானா..? நீ வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டானா..? அவ்வளவு எளிதாய் உதறிவிட்டுப் போக அவனால் எப்படி முடிந்தது..? அவன்மேல்... அவள் கொண்ட காதல் - மாறாத தன்மையுடையது என்பதை எப்படி அவன் அறியாமல் போனான்..?'

சாருலதா... இரவு முழுவதும் தூங்காமல் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தாள். விடிந்து எழுந்தபோது அவள் மனம் தெளிந்திருந்தது. அலுவலகம் செல்லாமல் அமர்ந்திருந்தவளை மற்றவர்கள் கேள்வியாகப் பார்த்தபடி வெளியேறினார்கள். வீடு அமைதியாய் மாறியதும் விரைந்து அவள் செயல்பட்டாள்.

வீட்டை விட்டு வெளியே போனவள்... செய்ய வேண்டிய சில வேலைகளைச் செய்த பின் திரும்பி வந்தாள். ஒரு பெரிய பேப்பரை எடுத்து... நீளமான கடிதம் ஒன்றை எழுதி... வரவேற்பறையின் டீப்பாயின் மேல் வைத்தாள்... பெரிய டிராவல் பேக்கை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு... வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்.

13

நீ விலகிப் போனாலும்...
நீயின்றி நானில்லை...

அந்த அகன்று விரிந்திருந்த ஆலமரத்தின் அடியி[ல்]... கல்லினால் கட்டப்பட்ட மேடை அமைந்திருக்க... அதன்முன் ஜ[ன]ங்கள் குழுமியிருந்தார்கள்.

"ஐயா... வர்றாரு... வழி விடுங்கப்பா..." ஒரு பெரிசு உரக்கக் குர[ல்] கொடுக்க... கூட்டம் இரண்டாகப் பிளந்து வழி விட்டது.

ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்தோடு... வேட்டியை மடித்து கட்டிக்கொண்டு... பெரிய மீசையை முறுக்கியவாறு... அந்தக் க[ல்] மேடையில் அமர்ந்தார் சண்முகம்.

"என்ன பிராதுப்பா..?" கம்பீரமான குரலில் அவர் வினவவும்... இரண்டு பேர் முன்னால் வந்தார்கள்.

"என்னப்பா... முனியா.. சுப்பா..? என்னா சமாச்சாரம்..?"

"ஐயா.. இவன் என் கூடப்பிறந்தவனுங்க..."

"அதுகூட உனக்கு நினைப்பிருக்காப்பு?"

"இப்ப இவன் என் பங்காளிய்யா..."

"அதுதானே பார்த்தேன்... என்னடா... ஒடன் பொறந்தவன் மேல... பாசமழையைப் பொழியறானேன்னு ஒரு நிமிசம் அசந்து போயிட்டேன்... ம்ம்... ஒன் பிறவிக் குணம் எங்கே போயிரும்..?"

"ஊரில... உலகத்தில... இல்லாததையா நான் சொல்லிப்புட்டேன்..? உடன்பிறந்தவன் வளர்ந்துட்டா... அவன் உடன் பங்காளிதானேய்யா..."

"இதைச் சொல்லித்தானே போன வருசம்... காடுகரையைப் பிரிச்சுக்கிட்டுப் போனீங்க... இப்ப என்னப்பு... புதுசா பஞ்சாயத்தில் வந்து நிக்கறீங்க... ஒங்க பஞ்சாயத்தைத் தீர்த்து வைக்கிறதுதான் பெரிய பஞ்சாயத்தா போயிருச்சு எனக்கு. வாயைத் திறந்து... வழக்கை சொல்லுங்கப்பு..."

"ஐயா... அவன் வீட்டில ஒருமாசம்.. என் வீட்டிலே ஒரு மாசம்ன்னு எங்க ஆத்தாக்கிழவி கஞ்சி குடிக்கும்..."

"அடகெரகமே.. இதையும் காது கொடுத்துக் கேட்கணுமுன்னு எந்தலையில் எழுதி வைத்திருக்கு... ம்ம்... மேலே சொல்லப்பு..."

"ஆனா பாருங்க... அவன் வீட்டில் என் ஆத்தா இருக்கிறப்போ மட்டும் மாதத்துக்கு முப்பது நாள்தான் வருது... என் வீட்டுக்கு வர்றப்போ... முப்பத்தியொரு நாள் வருது..."

"அதுக்கு இப்ப என்னாங்கிறப்பு...?"

"ஒரு நாள் கூடக் கஞ்சி ஊத்த... நான் கேணச் சிறுக்கியான்னு.. என் பொஞ்சாதி கேள்வி கேட்கிறாள். அதனால... இனிமே... அடுத்த வருசம் முழுக்க... அவன்வீட்டில் முப்பத்தி ஒரு நாளும் என்வீட்டில் முப்பது நாளும்.. எங்க ஆத்தா கஞ்சி குடிக்கணுமுன்னு நீங்க உத்தரவு போடணும்..."

"தூத்தேறி... இதெல்லாம் ஒரு வழக்கு... இதுக்கு ஒரு பஞ்சாயத்து... பெத்த கிழவிக்கு ஒரு வாய் கஞ்சி ஊத்த கணக்குப் பார்க்கிற நீயெல்லாம் என்ன பிறவிடா. இந்த மண்ணில் பொறந்தவனா நீயி..? ஒருநாள் கூடக் கஞ்சி ஊத்தினால்... யார்வீட்டுச் சொத்துடா குறையும்? அது உன்

அப்பனும்... ஆத்தாளும் பாடுபட்டு... வாயைக்கட்டி வயிற்றைக்கட்டி... சம்பாதித்து வைத்த சொத்துடா... அதை அனுபவிக்க உனக்கு உரிமை இருக்கு... ஆனால்... ஆத்தாளுக்கு ஒருநாள் கூடக் கஞ்சி ஊத்த உனக்கு மனசு இல்லை... இப்போ சொல்றேன்... எல்லாரும் கேட்டுக்கங்க. இவன் இனிமேல் காலம் முச்சூடும் இவனுடைய ஆத்தாளுக்கு அரிசிச் சோறும்... கறிக்குழம்புமாய் ஆக்கிப்போடணும்... தவறினால்... இவனை ஊரை விட்டுத் தள்ளி வைக்கணும்... இதுதான் இந்தப் பஞ்சாயத்தின் தீர்ப்பு.."

"ஐயா... இது அநியாயம்ங்க..."

"எனக்கு இதுதான்டா நியாயம்..."

"என் தம்பிக்காரனுக்கும் ஆத்தாளைக் காப்பாற்றும் கடமை இருக்கில்ல..?"

"அவன் உன்னைப் போல... பெத்தவளுக்கு கஞ்சி ஊத்தக் கணக்குப் பார்த்து பஞ்சாயத்துக் கூட்டினானா..?"

சண்முகம்... துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு... எழுந்து நின்று சுற்றிப் பார்த்தார்... அந்தக் கூட்டத்தில் ஒட்டாமல்... விலகித் தெரிந்த அந்த அழகிய இளம் பெண்ணின் விழியில் தெரிந்த வியப்பைக் கவனித்தவர் யோசித்தார்.

'இது யார் வீட்டுக்கு வந்த பொண்ணு...? ஊருக்குப் புதுசாய் தெரிகிறதே.'

அவரது பார்வையை உணர்ந்த அந்தப் பெண் அவருக்கு கரம் குவித்து வணக்கம் சொல்ல... பதில் வணக்கம் சொல்லி விட்டு விசாரித்தார்.

"யாரும்மா நீ..?"

"என் பெயர் சாருலதாங்க..."

"எந்த ஊர்..?"

"சென்னை..."

"இந்த ஊரில் யார் வீட்டுக்கு விருந்தாளியாய் வந்திருக்கிறாய்..?"

"உங்கள் வீட்டுக்குத்தான் விருந்தாளியாய் வந்திருக்கிறேன்..."

அவருக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது... 'என் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறாளா..? இது யார் என்றே தெரியவில்லையே..?'

"என் வீட்டுக்கா வந்திருக்கிறேன்னு சொன்னே?"

"ஆமாங்க..."

"எங்களை உனக்கு எப்படித் தெரியும்..?"

"நான் உங்கள் வீட்டிற்குச் சொந்தம்..."

"சொந்தமா..? எப்படி சொந்தம்..? எந்த வகையில் சொந்தம்..?"

"அதை... உங்கள் வீட்டிற்குப் போய் பேசலாமே..."

சண்முகம் கூர்மையான அறிவுள்ளவர்... வந்திருந்த பெண்ணின்... அழகிய... படித்தபெண் போன்ற - தோற்றமும்... அவளது கையிலிருந்த... துணிகள் அடங்கிய பெரிய பையும் அவருக்கு எதையோ உணர்த்த... "வாம்மா..." என்றபடி முன்னால் நடந்தார்.

"என்ன மாமா... வீட்டுக்கு விருந்தாளி வந்திருக்கு போல..." எதிரே வந்த பெண் விசாரித்தாள்..

"ஆமாம்... புள்ள..."

"எந்த ஊராம்..?"

"சென்னைப் பட்டணமாம்..."

"அப்படின்னா..."

"மெட்ராஸும்மா..."

"ஆ.. அப்படிச் சொன்னாத்தானே எனக்குத் தெரியும்... பொண்ணு யாரு... உங்க சொந்தமா..?"

"ஆமாம்..."

அடுத்து அவர்.., 'என்ன முறையான சொந்தம்' என்று கேட்டு வைத்தால் எப்படிப் பதில் சொல்வது என்ற சங்கடத்தோடு நடையை எட்டிப் போட்டார்.

அந்தப் பெரிய வீட்டின் முன்னால் சிமிண்ட் போடப்பட்ட தரையிருக்க... அதில் நெல்... மிளகாய், பருப்பு போன்ற தானிய வகைகள் காய வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சுற்றிலும் மர வேலி போடப்பட்டிருக்க... மரப்படலைத் தள்ளித் திறந்தபடி உள்ளே சென்ற சண்முகம், வாசலில் மிளகாயை அள்ளிக் கொண்டிருந்த மனைவியை சத்தமாய் அழைத்தார்.

"தெய்வானை... அடியேய் தெய்வானை..."

"ஏன் இப்படிச் சத்தம் போட்டு ஏழுரையும் கூட்டுகிறீங்க... தெய்வானைக்கு என்ன வைச்சிருக்கீங்களாம்..."

"யாருடி இவ.. நேரம் கெட்ட நேரத்தில வியாக்கியானம் பேசிக்கிட்டு...

இங்கே வாடி..."

"அடி... ஆத்தி... இந்த மனுசனுக்கு... இந்த வயசிலயும் கோபு குறைவேணாங்குதே..."

அங்கலாய்த்தபடி... கைவேலையைப் போட்டுவிட்டு அவர்கள் அருகே வந்தாள் தெய்வானை... அப்போதுதான் சாருலதாவைக் கவனித்தவள்

"யாரு இந்தப் பொண்ணு..?" என்று கேட்டாள்.

"அதைக் கேட்கத்தான் உன்னைக் கூப்பிட்டேன்... உள்ளே வா. நீயு வாம்மா..."

சண்முகம் வீட்டிற்குள் போனதும்... முற்றத்தில் போடப்பட்டிருந் நாற்காலியில் அமர்ந்தார். நான்கு புறமும் இருந்த தூண்களில் ஒன்றி மேல் சாய்ந்து நின்றபடி சாருலதா அவர் முகம் பார்த்தாள்.

"தெய்வானை... அந்தப் பெண்ணுக்கு குடிக்க ஏதாவது குடு..."

தெய்வானை கொண்டு வந்து கொடுத்த மோரை வாங்கிக் குடித்ததும் சாருலதாவிற்கு கொஞ்சம் தெம்பு வந்தது.

"சொல்லும்மா... நீ எந்த வகையில் எங்களுக்கு சொந்தம்..?"

"உங்கள் மகனைக் காதலிக்கிறவள் என்ற வகையில் உங்களுக்கு சொந்தம்..."

சண்முகம் இதுவாகத்தான் இருக்கும் என்று முன்பே யூகித்திருந்தால் அவர் முகத்தில் அதிர்ச்சியின் சாயல் இல்லை.

"ஆத்தி... இந்தப் பொண்ணு.. என்னத்தையோ சொல்லுதே.. யாரும் நீ..? என் மகனை உனக்கு எப்படித் தெரியும்? எத்தனை நாள உங்களுக்குள்ள பழக்கம்..?"

தெய்வானை பதறினாள்... சாருலதா பொறுமையாய் எல்லாவற்றை சொன்னாள். சண்முகம் தீர்க்கமான விழிகளுடன்... அவள் பேசுவ கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"நீங்க ஊருக்கெல்லாம் நியாயம் சொல்கிறவங்க... எனக்கு நியாயத்தை நீங்களே சொல்லுங்க... என்னை உயிருக்குயிராய் காதலித்து பெண் கேட்டு என் வீட்டுப் படியேறியும் வந்து விட்டு... நீ வேண்டாமுன தூக்கிப் போட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார் உங்கள் மகன்... இது நியாயம

"உன்னைப் பெற்றவர் பேசியது மட்டும் நியாயமாம்மா?"

"நியாயமில்லைதாங்க... ஆனால்... அதற்கு நான் எப் பொறுப்பாவேன்..? என்னைக் கைவிடாமல் காலம் பூராவும் காப்ப

வேண்டிய கடமை அவருக்கு இருக்கிறதா... இல்லையா...?"

"உன்னைப் பெற்றவங்க நினைப்பு வேறு மாதிரி இருக்கேம்மா..."

"ஆனால் என் நினைப்பு உங்க மகன் மேல மட்டும்தாங்க. என்னால் அவரில்லாமல் வாழ முடியாது..."

"இந்த நினைப்பில் நீ உறுதியாக இருக்கிறாயா...?"

"உறுதியில்லாமலா வீட்டை விட்டு வெளியே வருவேன்..?"

"இது சண்முகத்தின் வீடும்மா... என் மகனை நம்பி... வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து... என் வீட்டுப்படியை நியாயம் கேட்டு மிதித்து விட்டாய்... இனி... இது உன் வீடு... நீ எங்கள் மருமகள்... இந்த உலகமே எதிர்த்து வந்தாலும்... என் மகன் உன் கழுத்தில் தாலிகட்டுவான்... உங்க அப்பன் என்னம்மா... எனக்கு அவர் வெறும் பிஸ்கோத்து..."

சண்முகம் மீசையை முறுக்கியவண்ணம் கூறினார். தெய்வானை வந்திருக்கும் பெண்ணின் அழகில் மகிழ்ந்து போய் அவள் கைபிடித்து அருகே அமர வைத்துக் கொண்டார்.

"எவ்வளவு அழகாயிருக்கேம்மா... எங்க தனா உன்மேல் ஆசைப்பட்டானா..?"

"ம்ம்ம்..."

"அப்புறம் எதுக்கு அவன் அப்படிச் சொல்லி விட்டுப் போனானாம்... கூறு கெட்ட பயல்.. இவ்வளவு பாசத்தோடு ஒரு பொண்ணு பின்னால் வந்தால்... அவளைக் கை நழுவ விட்டுவிட்டுப் போகிறவனை என்னன்னு சொல்றது?"

"அவன் வந்ததும் அதை நீயே அவனிடம் கேளு.... இப்ப எழுந்திருச்சு... மருமகளைக் கூப்பிட்டுக்கிட்டு போய் குளிக்கச் சொல்லி... துணிமணிகளை மாத்தினப்புறம் சோற்றைப் போடு... எந்நேரம் சாப்புட்டுச்சோ... புள்ள... பாவம்.. பசி அது முகத்தில தெரியுது..."

அவசரமாய் எழுந்து கொண்ட தெய்வானை.. சாருலதாவின் கைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு போக... சாருலதாவிற்கு... அது முன் பின் அறியாத வீடு என்றே தோன்றவில்லை.. காலம் காலமாய் அவள் கால் பதித்து வாழ்ந்து வந்த வீடு போலவே அவள் உணர்ந்தாள்.

சண்முகம் புயலைப்போல செயலில் இறங்கினார்... ஊர் பெரிய மனிதர்களைக் கூப்பிட்டு ஆலோசனை நடத்தினார். வீட்டு வாசலில் பந்தல் கால் நாட்டு... கொட்டகை போட்டார்.. வாழை மரம் கட்டினார்... வீடு

விழாக்கோலம் பூண்டது... பக்கத்து டவுனிலிருந்து... அவரது மகளும் மருமகனும் பேரப்பிள்ளைகளும்... உறவுக்காரர்களும் வந்து நிறைய... வீடு கல்யாணக் கோலம் பூண்டது.

14

அன்பே! நான் உன்னடிமை...
நீயின்றி நானில்லை...

''தனா...''

''என்னடா..''

''சாருலதா இன்றைக்கும் ஆஃபீஸ் வரவில்லை...''

தனஞ்ஜெயனுக்கும் அது தெரியும்.. அவன் மனதிற்குள் அதைத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.. இருந்த போதும் கிருஷ்ணனிடம் அலட்சியமான முகபாவனையுடன் பதில் சொன்னான்.

''அவளுக்கு லீவு நிறைய இருந்திருக்கும். லீவு போட்டிருப்பாள். அதைப்பற்றி உனக்கும்... எனக்கும் என்னடா வந்தது..?''

''எனக்கொன்றும் வரவேண்டிய அவசியமில்லை... ஆனால் உனக்கு ஏன் கவலை வரவில்லை?''

''இதில் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது..?''

''எதுவுமே இல்லையடா..? தனா... அவள் மெடிகல் லீவு போட்டிருக்கிறாள்... முழுதாக ஒருமாதம்... இது உனக்குத் தெரியுமா... இல்லை... தெரியாதா..?''

தனஞ்ஜெயனுக்கு அது தெரியாது... அவன் மனம் தவித்தது... முழுதாக ஒரு மாதம் அவள் வரமாட்டாளா..? அவளில்லாமல்... அவள் குரலைக் கேட்காமல்... அவள் முகத்தைப் பார்க்காமல்... அவனால் இருக்க முடியுமா..?

''என்னடா பேசாமல் இருக்கிறாய்..?''

''என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய் கிருஷ்...''

''பேசடா... அவளோடு பேசு... என்ன ஆனதென்று கேளு... அது உ கடமைடா...''

''ஏன்... அவள் பேச மாட்டாளா..?''

''இது ஈகோ பார்க்கும் நேரமாடா..?''

''இது ஈகோ இல்லை கிருஷ்... நான்பாட்டுக்கு நிம்மதியாய்... ஜாலியா இருந்தேன்.. அவள் வந்து காதல் சொன்னாள். என் நிம்மதியே போ

காதல் சொன்னவளுக்கு... அந்தக் காதலைக் காப்பாற்றணும்கிற பொறுப்பு இருக்கணுமா... இல்லையா..?''

''அவள் வீட்டில் உன்னைப் பற்றிச் சொல்லயிருக்கிறாளேடா... உன்னைப் பெண் கேட்டு வரச் சொன்னதும் அவள்தானேடா..?''

''அதுதான் அவள் செய்த பெரிய தப்பு... அவளுடைய வீட்டு ஆண்களின் குணம் தெரிந்த பின்னாலும்... அவர்களைச் சமாளிக்காமல்... அவசரமாய் என்னை வரச்சொல்லி விட்டாள்...''

''அவள் அப்பாவைப் பற்றி உன்னிடம் சொல்லியிருக்கிறாள் தனா... நீ... 'நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்'னு... வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறாய்... இதை உன் வாயாலேயே என்னிடம் சொன்னாய்...''

''அந்த மனுசன் இப்படி மட்டம் தட்டுவான்னு யார்டா நினைத்துப் பார்த்தது..?''

''அவர் செய்த தவறுக்கு சாருவைப் பொறுப்பாக்கி நீ திட்டி விட்டு வந்தது உன் தப்புடா தனா...''

''நான்தான் கோபத்தில் திட்டினேன்.. அவள் எப்போதும் போல் ஆஃபீஸ் வந்து... என்னிடம் வந்து பேசி சமாதானப் படுத்தியிருக்கலாமில்லையா..? அதை விட்டுவிட்டு.. லீவைப் போட்டு... வீட்டுக்குள் அடைந்து கொண்டால் என்ன அர்த்தம்..?''

சாருலதா வீட்டிற்குள் அடைந்து கொள்ளவில்லை என்பது... ரமணனும்... கங்காதரனும்... அலுவலகத்திற்குள் வந்து தனஞ்ஜெயனின் முன்னால் நின்று விசாரித்த போதுதான் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

''சாருலதா எங்கே..?'' கங்காதரன் கண்கள் சிவக்கக் கேட்டார்.

''இது என்னங்க... அபத்தமாய் கேட்கறீங்க... உங்க மகள் எங்கேன்னு உங்களுக்குத்தானே தெரியும்... எங்களுக்கென்ன தெரியும்..?'' கிருஷ்ணன்... தனஞ்ஜெயனுக்கு பதில்... அவனே பேசினான்.

''ஹலோ... நீங்க யாருங்க...?'' ரமணன் முஷ்டியை மடக்கினான்.

''மிஸ்டர்... இது எங்கள் ஆஃபீஸ்... இங்கே வந்து உதார் விட்டிங்கன்னா... வீட்டுக்கு ஒழுங்காய் போய் சேர மாட்டிங்க...'' கிருஷ்ணன் தன் சட்டையின் கையை மடக்கி விட்டுக் கொண்டான்.

''கிருஷ்ணா... பொறுடா... மிஸ்டர் ரமணன்... உங்கள் தங்கை எங்கேன்னு ஏன் என்னிடம் வந்து கேட்கறீங்க? அவள் இரண்டு நாளாய் லீவு போட்டிருக்கிறாள். அது மட்டும்தான் எனக்குத் தெரியும்.. வேறு எதுவும்

தெரியாது..." தனஞ்ஜெயன் கிருஷ்ணனை ஒதுக்கி விட்டு... முன்னால் வந்து நின்றான்.

"அவள் லெட்டர் எழுதி வைத்து விட்டு.. வீட்டை விட்டுப் போய் விட்டாள். உங்களிடம் வராமல், வேறு எங்கே அவள் போயிருக்க முடியும்..?" ரமணன் முறைத்தான்.

"வாட்..?" தனஞ்ஜெயன் அதிர்ந்து விட்டான்.

"சாருலதா வீட்டில் இல்லையா..? அவள் எங்கே போனாள்? சொல்லி விடு... இல்லாவிட்டால் உன்னை சும்மா விட மாட்டேன்.." பாய்ந்து ரமணனின் சட்டையைக் கொத்தாகப் பிடித்து விட்டான் தனஞ்ஜெயன்.

"டேய்... என் தங்கையை எங்கேயோ ஒளித்து வைத்து விட்டு என்னிடம் டிராமா போடுகிறாயா..? எங்கேடா என் தங்கை..?" பதிலுக்குக் கத்தியபடி அவனுடன் கட்டிப் புரண்டான் ரமணன்.

அலுவலகத்தில் உடன் வேலை பார்ப்பவர்கள் வந்து பிரித்து விட... இருவரும் ஆளுக்கொரு பக்கமாய் நின்று கத்திக் கொண்டிருந்த போது... தனஞ்ஜெயனின் செல்ஃபோன் ஒலித்தது...

எடுத்துப் பேசியவனின் ஆவேசம் அடங்கி விட்டது... அவன் முகத்தின் ஒளிர்வைக் கண்ட கிருஷ்ணன் ஆவல் தாங்க மாட்டாமல்...

"என்னடா தனா...?" என்று கேட்டான்...

அவனுக்கு பதில் சொல்லாமல் ரமணனின் பக்கம் திரும்பிய தனஞ்ஜெயன்... சட்டைக் காலரை தூக்கி விட்டுக் கொண்டான்.

"ஏய்... இப்பக் கேட்டுக்கடா... உன் தங்கை எங்கே இருக்கிறாள் என்பதை..."

"என்னது... என்தங்கை இருக்குமிடம் உனக்குத் தெரியுமா..? எங்கேடா அவள்?"

"அவள் என் வீட்டில் இருக்கிறாள்..."

"உன் வீட்டிலா..? அங்கே போய்ப் பார்த்து விட்டுத்தானே இங்கே வருகிறோம்... உன் வீடுதான் பூட்டியிருந்ததே..."

"இது நான் குடியிருக்கும் வாடகை வீடு... அது என் கிராமத்தில் இருக்கும் என் சொந்த வீடு..."

"என்ன..? சாருலதா... உன் கிராமத்திற்குப் போய் விட்டாளா..?"

"ஆமாம்... அவள் போக வேண்டிய இடத்திற்குப் போய்விட்டாள். தைரியமிருந்தால்... உன் ஆள்படை... அம்பை என் கிராமத்துப் பக்கம்

அனுப்பிப்பார்.... பஞ்சு பஞ்சாகப் பறக்கவிட்டு விடுவாங்க.... இனி அவள் உன் தங்கையில்லை... என் பெண்டாட்டி..."

தனஞ்ஜெயனின் முகத்தில் வெற்றிப் பெருமிதம் இருந்தது... தன்னை நேசித்தவளின் துணிவைக் கண்ட கர்வம் இருந்தது. தனக்காக அவள் வீட்டைத் துறந்து தன் வீட்டுப் படியில் ஏறிவிட்டாள் என்ற திமிர் இருந்தது... இத்தனைக்கும் மேலாக... தன் காதலி... என்றுமே... தன்னைவிட்டுப் போக மாட்டாள்.. தன்னையும் அவளை விட்டுப் போக விடமாட்டாள் என்ற தன்னம்பிக்கை இருந்தது.

15

நானின்றி நீயில்லை...
நீயின்றி நானில்லை...

தனஞ்ஜெயனும்... கிருஷ்ணனும்... இன்னும் அவர்களின் நெருங்கிய நண்பர்கள் சிலரும் சேர்ந்து... டாடா சுமோ வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு ஊரை நோக்கிப் பறந்தார்கள். ஊர் எல்லையிலேயே... ஒலி பெருக்கியில் பாடல் ஒலிக்கும் சத்தம்... காதைப் பிளந்தது.

"மணமகளே... மருமகளே... வா... வா...
உன் வலதுகாலை எடுத்துவைத்து வா... வா...
குணமிருக்கும் குலமகளே வா... வா...
தமிழ் கோவில் வாசல் திறந்து வைத்தோம் வா... வா..."

தனஞ்ஜெயனின் உடல் சிலிர்த்தது... இந்தப் பாடல் ஒலிபரப்பாத திருமண விழாக்களே... அந்த ஊரில் நடந்ததில்லை.. ஒவ்வொரு திருமணத்தின் போதும் இந்தப் பாடலைக் கேட்டிருக்கிறான் அவன். ஆனால்... அன்று உணராத ஆயிரம் அர்த்தங்களை இன்று உணர்ந்தான் அவன்.

அவர்களது வீட்டு வாசலில் கார் நின்றது. அவர்கள் எல்லோரும் திமுதிமுவென இறங்க... ஒரு சிறுமி,

"மாப்பிள்ளை வந்தாச்சு... " என்று கூவிக் கொண்டே வீட்டிற்குள் ஓடினாள்.

"அப்படியே நில்லுப்பா..." ஆரத்தி கரைத்துக் கொண்டு வந்த உறவுக்காரப் பெண்மணி ஒருத்திக் கூறினாள்.

ஆரத்தி எடுத்து முடிந்ததும் - தனஞ்ஜெயன் அவசரமாய் வீட்டுக்கு
சென்றான். சண்முகம் எதிரே வந்தார்.

"சாருலதா எங்கேப்பா..?"

"இவ்வளவு பாசம் வைத்திருக்கிறவள்... ஏண்டா அவளை
வேண்டாமுன்னு சொன்னே?"

"அது- ஒரு கோபத்தில்..."

"என்னதான் கோபம் வந்தாலும்... உன்னை நம்பி நிற்கும் பெண்ணிடம்
அப்படி ஒரு வார்த்தைய நீ சொல்லலாமா...?"

"தப்புத்தாண்ப்பா..."

"இதை என் மருமகளிடம் சொல்லு... அவள் மன்னிக்கறாளான்னு
பார்ப்போம்..."

"இப்போதே சொல்லி விடுகிறேன்... எங்கே அவள்?"

"அலையாதே... போய் பட்டு வேஷ்டி - சட்டையைப் போட்டு
கொண்டு வா..."

"எதற்குப்பா..?"

"என் மருமகளின் கழுத்தில் தாலி கட்டத்தான்..."

"இப்போதேவா..?"

"உன் மாமனாரும்... மச்சினரும் போலீஸுக்குப் போயிருக்கிறாங்க
அவங்க வருவதற்கு முன்னால் கல்யாணத்தை முடித்து விடணும்னு நா
ஊரே ஒன்று கூடி வேலை பார்த்துக்கிட்டு இருக்கோம். நீ என்னன்னா...
அசைஞ்சுகிட்டு இப்பவேவான்னு கேட்கிற... இப்பத் தாலி கட்டாம
வேறு எப்போ தாலிகட்டப் போகிற..?"

"ஒரு நொடியில் வந்து விடுகிறேன்ப்பா... இதுக்கு எதுக்கு இன்னொ
நாளைப் பார்க்கணும்?"

அவன் ஓடிய வேகத்தைக் கண்டு சண்முகம்.. மீசைக்குள் சிரித்து
கொண்டார்...

தனஞ்ஜெயன் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தோடு... வீட்டின் முன்
அமைக்கப்பட்டிருந்த மண மேடையில் அமர்ந்துவிட்டான். சாரு
வராததினால்... அவன் கண்கள் அவளைத் தேடித் துழாவின...

அவள் மெல்ல... மற்ற பெண்கள் புடைசூழ வந்து... அவனரு
அமர்ந்தபோது... அவன் அவள் முகம் பார்க்க முயன்றான். அவள் குனி
தலை நிமிரவில்லை. அவன் ஏமாற்றத்துடன் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான்.

"கெட்டி மேளம்... கெட்டிமேளம்" ஒருவர் உரக்கச் சத்தம் போட... நாதஸ்வர ஓசையுடன் கெட்டி மேளம் பலமாய் ஒலித்தது.

தனஞ்ஜெயன் தாலியை எடுத்து சாருலதாவின் கழுத்தில் கட்டி... மூன்று முடிச்சுகளைப் போட்டான்.

"பொண்ணு மாப்பிள்ளைக்கு... நலங்கு வையுங்க..." வரிசையில் எல்லோரும்... சந்தனத்தை தீற்றி வாழ்த்திவிட்டுப் போக... பெரியவர்களின் பாதம் பணிந்து எழுந்ததில்... மணமக்களுக்கு இடுப்பு வலித்தது.

"குலதெய்வம் கோவிலுக்குப் போகணும்... வாங்க..." அனைவரும் கார்களிலும்... கால்நடையாகவும் ஊர் எல்லையில் இருந்த கோவிலுக்குச் சென்று வணங்கிக் கொண்டு இருந்தபோது... போலீஸ் ஜீப் அங்கு வந்து நின்றது... அதில் இருந்து இறங்கிய இன்ஸ்பெக்டர், சண்முகத்தை அணுகினார்.

போலீஸ் ஜீப்பின் பின்னால் வந்து நின்ற காரில் இருந்து கங்காதரனும், ரமணனும் இறங்கினார்கள்.

"என்ன இன்ஸ்பெக்டர் சார்... எங்கள் ஊருக்குள்ள புதுசாய் போலீஸ் காலடி வைச்சிருக்கு..?"

"என்ன சண்முகம் தெரியாதது போல கேட்கறீங்க... இவங்க மகளை நீங்க கடத்திக்கிட்டு வந்து விட்டதாக இவுங்க புகார் கொடுத்திருக்காங்க..."

"பாருங்க சார்... இதுதான் என் மருமகள்... வயது இருபத்தி ஒண்ணாகுது.. கவர்ண்மென்ட் வேலை பார்க்குது... மேஜரான பொண்ணு... இப்பத்தான் இதுக்கும் என் மகனுக்கும்... ஊரைக் கூட்டிக் கல்யாணம் நடத்தி வைத்தோம்... ரிஜிஸ்டரும் பண்ணிவிட்டோம். இதுகிட்டயே கேளுங்க... இந்தப் பெண்ணை நாங்க கடத்திக்கிட்டு வந்தோமா... இல்லை... இது சுய விருப்பத்தோடு. காதல் கல்யாணத்தை எதிர்த்த பெத்தவங்களை எதிர்த்துக்கிட்டு - வீட்டை விட்டு தானாய் வெளியே வந்ததான்னு இப்பவே கேளுங்க..."

சாருலதா வாயைத் திறக்குமுன்னால்... மாலையும் கழுத்துமாய் நின்ற மகளைக் கண்ட கங்காதரனின் மனம் மாறிவிட்டது. அங்கே சூழ்நிலையும் மாறிவிட்டது.

"எம்மா... இவ்வளவு பிடிவாதமாய் நீ இருப்பேன்னு தெரிந்திருந்தால் நானே உன் கல்யாணத்தை முன்னே நின்று நடத்தியிருப்பேனே..." என்று கங்காதரன் கண்கலங்க..."இப்ப என்ன கேட்டுப் போச்சு மச்சான்... உங்க

சங்கம்... நான் நின்று நடத்தி வைத்து விட்டேன். எப்படியிருந்தாலும் ஏழைப் போலது நம்ம பிள்ளைகள்தானே! அதுகளை மனசார வாழ்த்துங்க..." என்று சொந்தம் கொண்டாடினார் சண்முகம்.

"மாப்பிள்ளை..." என்று ரமணன் தனஞ்ஜெயனை ஆரத் தழுவிக் கொண்டான்.

"மச்சான்..." என்று பதிலுக்கு கட்டித் தழுவிக் கொண்டான் தனஞ்ஜெயன்.

"இதைப்பாருடா... கடைசியில் எதிரிகளாய் ஆகிப்போனது நாமதான்டா..." என்று பல்லைக் கடித்தார்கள் கிருஷ்ணனும்... அவனது நண்பர்களும்.

மணமக்கள் அன்று இரவு சண்முகத்தின் வீட்டிலேயே தங்கி விடுவதென்றும்... மறுநாள் மறுவீட்டிற்கு முறைப்படி அழைக்க... காரை எடுத்துக்கொண்டு... மனைவியோடு ரமணன் வருவானென்றும் பெண்ணும்... மாப்பிள்ளையும் மறு வீட்டு விருந்திற்குப் போய்... பெண் வீட்டாரோடு சமரசம் ஆகிவிடுவதென்றும்... பேச்சு வார்த்தையில் முடிவாக... சங்கரதாஸும்... ரமணனும் கிளம்பி விட்டார்கள்.

மாடியறையில்... தனிமையில் காத்திருந்தான் தனஞ்ஜெயன்... தாலிகட்டியபிறகு இன்னும் சாருலதாவின் முகம் பார்த்து ஒரு வார்த்தை பேச முடியவில்லையே என்று அவனுக்குத் தாபமாக இருந்தது...

கொலுசு சத்தம் கேட்க... திரும்பிப் பார்த்தான்... சாருலதா உள்ளே வந்தாள்... எழுந்து சென்று கதவைத் தாழிட்ட தனஞ்ஜெயன் தாகத்துடன் அவளை நெருங்கினான். அவள் முகம் திரும்பிக் கொண்டாள்... தனஞ்ஜெயனின் புருவங்கள் மேலேறின... அவன் முரட்டுத்தனமாய் அவளை நெருங்கி... அவள் முகம் பற்றித் தன்பக்கம் திருப்பினான்.

"ஏண்டி... என் முகத்தைப் பார்க்க உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?"

"என்னிடம்... நீங்கள் ஒன்றும் பேச வேண்டாம்..."

"இதற்கா... என்னிடம் தாலி வாங்கிக் கொண்டாய்..?"

"அது... என் காதலை நிரூபிக்க... நீங்கள் என்னை விட்டுப் போனாலும்... நான் உங்களை விட்டுப் போகமாட்டேன் என்பதை உங்களுக்கு உணர்த்த..."

"[illegible]... உன் காதலுக்காக மட்டுந்தான் என்னிடம் தாலி

கொண்டாய்.... என்னோடு வாழ்வதற்காக இல்லை..."

"ஆமாம்..."

"ஓஹோ... இந்தக் கல்யாணத்தில் உன் பக்கத்தில் பச்சை சேலை கட்டிக் கொண்டு நின்றிருந்தாளே ஒருத்தி..."

"அவளுக்கு என்ன?"

"அவள் என் அத்தை மகள்... என் மேல் அவளுக்குக் கொள்ளைப் பிரியம்... இரண்டாம் தாரமாய் வாழ்க்கைப் பட்டாலும் பரவாயில்லை - உங்களுடன்தான் வாழ்வேன்னு இப்போதுதான் சொல்லிவிட்டு போனாள்."

"அவள் சொன்னால்... நீங்கள் கேட்டுக் கொள்வதா..? எவ்வளவு தைரியமிருந்தால் என்னிடமே இதைச் சொல்வீங்க?"

சாருலதா அவன் மார்பினில் குத்த.. அவன் சந்தோசமாய் அவளைத் தன்னோடு அணைத்துக் கொண்டு பலமாய்ச் சிரித்தான். அவன் அணைப்பினில் ஒன்றியவளை தன்னுடன் இறுக்கிக் கொண்டு கட்டிலில் சரிந்தான்... சாருலதா... புயலில் சிக்கிய பூவானாள்... அவள் விரும்பியவனின் கைகளுக்குள் விருப்பத்துடன் சிக்குண்டாள். எல்லைகளைத் தொட்டுத் திரும்பிய தனஞ்ஜெயன் திருப்தியுடன் விலகிய போது... அவனை விலகவிடாமல் அணைத்து, அவனது காதோரம் அவள் சொன்னாள்...

"நீயின்றி... நானில்லை..."

(முற்றும்)